Sfinţii mucenici mărturisitori Gurie, Samona şi Aviv

(15 noiembrie)

Dintre aceşti Sfinţi mucenici, Samona şi Gurie s-au nevoit în zilele împăratului Diocleţian şi a guvernatorului Antonie. Gurie se trăgea din satul Sargochitia, iar Samona din Ganad. Fiind pârâţi că sfătuiesc pe oameni să nu jertfească la idoli, îndată i-au spânzurat şi pe unul şi pe altul de câte o mână, îngreuindu-le picioarele cu pietre şi au stat spânzuraţi de la al treilea ceas, până la al şaselea. Apoi coborându-i, i-au băgat într-o temniţă întunecoasă, cu picioarele strânse în butuci şi au zăcut patru luni, chinuiţi de foame şi de sete, în legături. Apoi scoţându-i iarăşi, au spânzurat pe Sfântul Samona de un picior şi deznodându-i-se genunchiul l-au spânzurat cu capul în jos, de la al doilea ceas, până la al cincilea. Iar pe Sfântul Gurie, lăsându-l mai mult mort decât viu, l-au scos a doua zi de i-au tăiat capul. Iar Aviv, diacon fiind cu rânduiala, a fost pârât în zilele împăratului Liciniu că învaţă în oraşe şi în sate cuvântul Domnului. De aceea, ţinându-l spânzurat şi bătându-l, l-au adus iarăşi la cercetare şi neîndu-

plecându-se după voia tiranului, a fost dat focului şi aşa îşi săvârşi mucenicia sa. Sfinţii mucenici Gurie, Samon şi Aviva sunt cunoscuţi între creştinii ortodocşi ca ocrotitori ai căsniciei şi fericirii familiale.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 3
În această lună (noiembrie), ziua a cincisprezecea - Sfinţii mucenici şi mărturisitori, Gurie, Samona şi Aviv (Minei) 5
Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici şi mărturisitori Gurie, Samona şi Aviv, diaconul 18
Acatistul Sfinţilor mucenici Gurie, Samon şi Aviv 27
Rugăciune către Sfinţii mucenici Gurie, Samon şi Aviv..... 35
Rugăciune pentru înmulţirea dragostei dintre soţi, către Sfinţii mucenici Gurie, Samon şi Aviva 37
Imnografie 39
Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfinţilor mucenici mărturisitori Gurie, Samona şi Aviv 40
Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor mucenici şi mărturisitori: Gurie, Samona şi Aviv 58
Proloage - Pomenirea Sfinţilor mucenici şi mărturisitori: Gurie, Samona şi Aviv 60
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor mucenici Gurie, Samona şi Aviv 63
Arhimandritul Ioan Krestiankin - Luptaţi pentru familie și chemați-L în ajutor pe Însuși Dumnezeu!..... 65
Icoane..... 66

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

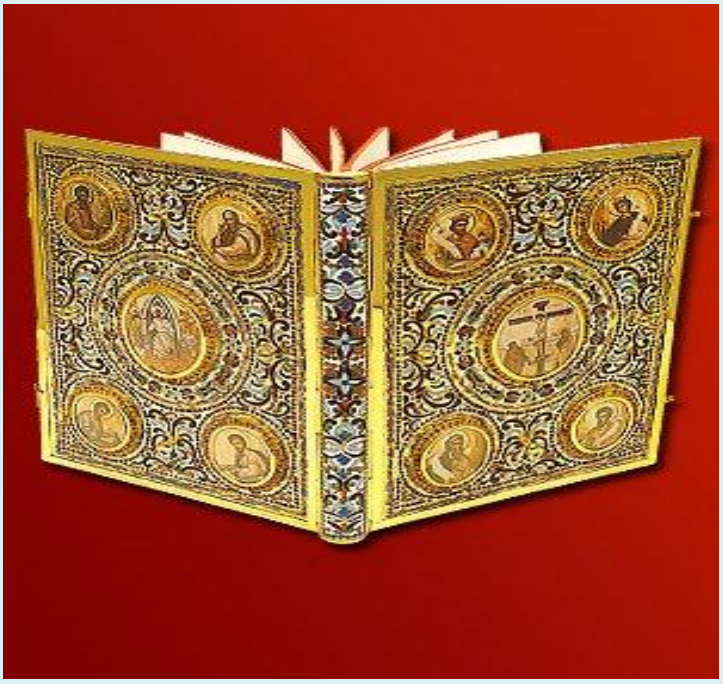

Ev. Luca 12, 8-12

Zis-a Domnul către ucenicii Săi:

8. Şi zic vouă: Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor şi Fiul Omului va mărturisi pentru el înaintea îngerilor lui Dumnezeu.
9. Iar cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, lepădat va fi înaintea îngerilor lui Dumnezeu.

10. Oricui va spune vreun cuvânt împotriva Fiului Omului, i se va ierta; dar celui ce va huli împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta.
11. Iar când vă vor duce în sinagogi şi la dregători şi la stăpâniri nu vă îngrijiţi cum sau ce veţi răspunde sau ce veţi zice,
12. Că Duhul Sfânt vă va învăţa chiar în ceasul acela, ce trebuie să spuneţi.

Apostol

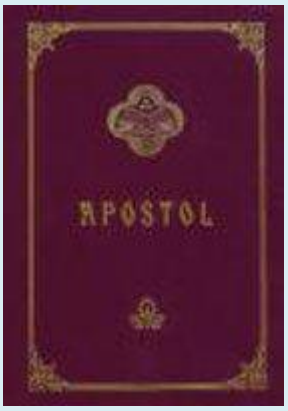

Epistola către Efeseni a Sfântului apostol Pavel

Efeseni 6, 10-17

10. În sfârşit, fraţilor, întăriţi-vă în Domnul şi întru puterea tăriei Lui.
11. Îmbrăcaţi-vă cu toate armele lui Dumnezeu, ca să puteţi sta împotriva uneltirilor diavolului.
12. Căci lupta noastră nu este împotriva trupului şi a sângelui, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii, care sunt în văzduh.
13. Pentru aceea, luaţi toate armele lui Dumnezeu, ca să puteţi sta împotrivă în ziua cea rea şi toate biruindu-le, să rămâneţi în picioare.
14. Staţi deci tari, având mijlocul vostru încins cu adevărul şi îmbrăcându-vă cu platoşa dreptăţii,
15. Şi încălţaţi picioarele voastre, gata fiind pentru Evanghelia păcii.
16. În toate luaţi pavăza credinţei, cu care veţi putea să stingeţi toate săgeţile cele arzătoare ale vicleanului.
17.Luaţi şi coiful mântuirii şi sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu.

În această lună (noiembrie), ziua a cincisprezecea - Sfinţii mucenici şi mărturisitori, Gurie, Samona şi Aviv (Minei)

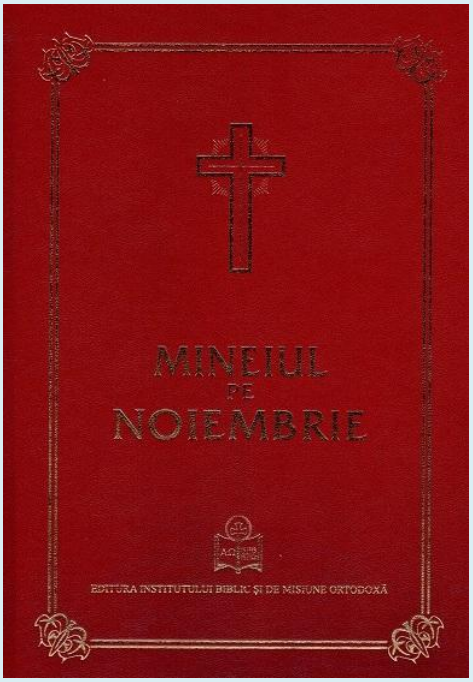

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., **Stihirile**, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn...

Aviv cel prea înţelept, Samona cel minunat, şi Gurie cel mărit, adunând ceată de obşte credincioşilor, acum dănţuiesc împreună cu noi pătimitorii întru veselie. Că sufletelor mucenicilor, aceasta s-a dat de la Dumnezeu, ca cele ce sunt aicea, cu gândul să le privească.

Răbdând durerile muncilor celor nesuferite, şi nevoindu-vă vitejeşte cei ce sunteţi întocmai cu numărul Treimii: Samona, Gurie şi Aviv, de Dumnezeu înţelepţiţilor, acum vă veseliţi de îndulcirea cea veşnică şi veselitoare, dându-vă vouă Hristos răsplătire împotriva ostenelilor; pe care fierbinte rugaţi-L, să mântuiască sufletele noastre.

Mărturisind pe Unimea cea întreit numărată sfinţilor, aţi risipit cugetul elinilor cel cu mulţi dumnezei şi înţelepciunea cea nebună, cu puterea Crucii, care ei o socotesc nebunie, prea fericiţilor. De care întărindu-vă, aţi şi răbdat bătăile cele amare ale muncilor, cu cuget îndrăzneţ.

Ajungând purtătorilor de chinuri către limanul cel fără de valuri şi către luciul cel lin, acum aţi luat schimb răsplătirea cea veşnică şi stătătoare, a statorniciei celei fără pătimire; luând de la Dumnezeu şi darurile pentru osteneli, după vrednicie, fericiţilor.

Slavă..., glasul al 2-lea, a Casiei monahia

Edesa se veseleşte că s-a îmbogăţit cu sicriul Sfinţilor Gurie, Samona şi Aviv şi chemând turma cea iubitoare de Hristos strigă: Veniţi iubitorilor de mucenici, de vă luminaţi întru pomenirea cea luminată. Veniţi iubitorilor de praznic de vă veseliţi. Veniţi de vedeţi luminători cereşti, petrecând pe pământ. Veniţi de auziţi, ce moarte amară a răbdat, diamantele cele viteze, pentru viaţa cea fără de sfârşit. De care fiind păzitori adevărului, au mântuit pe o tânără care era aruncată în mormânt de vie şi pe spurcatul acela ce nu i-a băgat în seamă pe ei, l-au dat pierzării, ca pe un ucigaş şi nemilostiv. Şi neîncetat se roagă, Preasfintei Treimi, să se mântuiască din stricăciune şi de supărări şi de toate nevoile, cei ce cu credinţă săvârşesc pomenirea lor.

Şi acum... a Născătoarei

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Ce-ţi voi aduce eu ticălosul, Stăpână a lumii? Fără numai izvoare de lacrimi şi mărturisire de cele ce am făcut. Ci cu ochiul tău cel milostiv, Fecioară, caută spre slăbiciunea smeritului meu suflet şi risipeşte norii patimilor mele şi mă mântuieşte de negura care m-a cuprins, pe mine robul tău, rogu-mă.

A Crucii, a Născătoarei

Pe lemnul Crucii văzându-Te Iisuse pironit cea neispitită de nuntă, plângea şi zicea: Fiule prea dulce! Pentru ce m-ai lăsat singură pe mine ceea ce Te-am născut? Cel ce eşti lumina cea neapropiată a Tatălui celui mai înainte fără de început; grăbeşte de Te proslăveşte, ca să dobândească dumnezeiasca mărire, cei ce slăvesc dumnezeieştile Tale patimi.

Stihoavna din Octoih, iar de voieşti zi acestea de faţă, **Stihirile** glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că

nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Minune mai minunată decât alte minuni, după vrednicie s-a arătat lumii minunea voastră; mucenici ai Domnului, cei de la apus că pe tânăra, care odinioară s-a dat îngropării fără dreptate, o aţi mântuit voi, dându-o în braţele maicii sale.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil

Mucenicește nevoindu-vă fericiţilor de Dumnezeu, cu osârdie aţi primit chinurile vrăjmaşilor ca un dar bogat, nebăgând seamă de munci nu v-aţi plecat, poftind a câştiga cu alegere doririle cele dumnezeieşti.

Sfinţilor celor ce sunt pe pământ astăzi toţi să lăudăm cu cântări prin credinţă, pe marele şi prea viteazul Gurie, dimpreună cu dumnezeiescul Samona şi pe Aviv cel lăudat, care este şi sfinţit că sunt ajutători mai fierbinţi decât toţi la nevoi.

Slavă..., glasul al 2-lea

Veniţi toţi iubitorilor de mucenici, să cinstim cu laude pe vitejii lui Hristos; pe Gurie, pe Aviv şi pe Samona, că prea mărit lucrează minuni. Că n-au lăsat întru nebăgare de seamă jurământul pentru mutarea fecioarei, ci împlinind cererea, a mântuit pe tânăra, făcând răsplătire gotului, celui fărădelege. Prin care, Hristoase Dumnezeule, ca un Bun şi Iubitor de oameni, mântuieşte sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Numai tu singură ai zămislit în pântece desfătat pe Dumnezeu cel neîncăput, făcându-Se Om pentru bunătate, Preasfântă mireasă a lui Dumnezeu. Pentru aceea te rog, scapă-mă de patimile cele ce mă supără, ca trecând pe cărarea cea strâmtă şi dreaptă să ajung la calea ceea ce duce către viaţă, Fecioară.

A Crucii, a Născătoarei

Văzând Preacurată, pe Făcătorul a toată lumea, că rabdă ocări şi se înalţă pe Cruce, suspinai, zicând: Preaslăvite Doamne, Fiul meu şi Dumnezeul meu, cum

suferi necinste, Stăpâne, vrând să cinsteşti zidirea Ta. Slavă milostivirii Tale celei multe şi pogorârii Tale, Iubitorule de oameni.

Tropar, glasul al 4-lea: Apărătorii şi ajutătorii Edesei, cei ce lucraţi minuni mari în lume; căci pe tânără o aţi dat în mâinile maicii sale, şi pe călcătorul de lege got, l-aţi arătat osândit cu dreaptă judecată. Cereţi pentru noi neîncetat, să se mântuiască sufletele noastre.

Sau acesta, glasul al 5-lea: Minunile sfinţilor Tăi mucenici, zid nebiruit ne-ai dăruit nouă, Hristoase Dumnezeule. Pentru rugăciunile lor, sfaturile păgânilor le risipeşte, sceptrurile împărăţiei le întăreşte, ca un bun şi de oameni iubitor.

Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei

La Utrenie

Canoanele cele din Octoih, şi al sfinţilor pe 4.

Canonul Sfinților

facere a lui Teofan

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea

Irmos: Adâncul Mării Roşii cu urme neudate pedestru trecându-l Israel cel de demult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Cu cinste teologhisind pe o începătorie a Treimii, sfinţilor, prea lesne aţi risipit negura cea nestatornică a multor începătorii; răsărind de la răsărit, ca nişte stele mult-luminoase.

Câte trei mărturisitorii luminându-se cu darul Treimii celei stăpânitoare, de faţă au pierdut rătăcirea mulţimii dumnezeilor, arătând tare împotrivire.

Slavă...

Fiul cel din fire, făcându-vă pe voi fii după dar, slăviţilor, v-a arătat dimpreună moştenitorii moştenirii, şi părtaşi Împărăţiei celei ce i S-a dat Lui acum de la Tatăl, ca un Milostiv.

Şi acum..., a Născătoarei

Făcutu-te-ai cort Înţelepciunii celei mai presus de înţelepciune, ceea ce eşti fără prihană. Că bine-a-voit a-şi găti eişi casă, din prea curate sângiuirile tale cinstită, spre mântuirea sufletelor noastre.

Cântarea a 3-a

Irmos: Veselească-se de Tine Biserica...

Mărturisitorii şi slugile lui Hristos, de bună voie şi-au dat trupurile durerilor şi bătăilor celor cumplite.

Rugaţi-vă, sfinţilor, să se mântuiască de cugetele cele cumplite ale păcatului, cei ce cu credinţă cinstesc nevoinţa voastră.

Slavă...

Spânzurându-se cinstiţii mucenici pe lemn cu răbdare prin toată buna credinţă, au păzit mărturisirea nevătămată.

Şi acum..., a Născătoarei

Cel ce a încăput în pântecele tău, te-a arătat pe tine izvor de tămăduiri, Maica lui Dumnezeu, prea curată, ci tămăduieşte sufletul meu.

Irmosul: Veselească-se de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu eşti puterea mea, Doamne, şi scăparea şi întărirea.

Sedealna, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Vestind credinţa cinstitei Treimi, cu bărbăţie aţi surpat înşelăciunea idolilor cea de mulţi dumnezei, înţelepţiţilor, ca nişte apărători ai credinţei. Şi pe tânăra cea închisă în mormânt de vie, o aţi mântuit de primejdia morţii, care pe voi vă fericea.

Slavă..., glasul al 8-lea

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în

braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Într-armându-vă cu Crucea lui Hristos, printr-însa aţi surpat toată puterea tiranilor cu bărbăţie, văzând toată nedumnezeirea idolilor, ca nişte păzitori ai credinţei şi cu osârdie propovăduind Treimea, sfinţilor. Pentru aceasta după vrednicie aţi luat de la Dânsa cununile biruinţei ca cei ce aţi pătimit după lege, pătimitori prea lăudaţi. Rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea voastră.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislindu-L, negrăit Maica lui Dumnezeu, lumii ai născut, pe Cel ce ţine lumea şi în braţe ai avut, pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul şi Domnul. Pentru aceasta te rog pe tine Preasfântă Fecioară şi cu credinţă strig către tine, ca să mă mântuiesc eu de greşeli, când voi vrea să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, al tău ajutor atunci să-mi dăruieşti, că poţi câte voieşti, prea curată.

A Crucii, a Născătoarei

Văzându-Te Născătoarea de Dumnezeu şi Maica Ta, cea prea curată, Hristoase, răbdând patimi de bunăvoie pe Cruce, i se rănea inima şi grăia către tine, Cuvinte, glasuri izvorâtoare de lacrimi: Vai mie! Dumnezeiescule Fiu şi lumina ochilor mei! Cum Te-a osândit la moarte poporul cel fărădelege? Dar acestea le suferi acum, ca să mântuieşti firea oamenilor cea căzută mai de înainte. Laud milostivirea Ta şi puterea cea negrăită, o prea bune Dumnezeule! Lesne-iertătorule, Doamne, Cel ce voieşti mântuirea poporului Tău, plecându-Te spre îndurarea milostivirilor Tale.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat în a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Slavă puterii Tale, Doamne!

Purtătorii de chinuri fără de milă muncindu-se cu multe feluri de munci, au arătat la toţi răbdare întărită, strigând cu un glas: Slavă puterii Tale, Doamne.

Mucenicii cei încununaţi care sunt întocmai cu numărul Treimii, luminează cu lumina cea în trei lumini, pe cei ce săvârşesc acum pomenirea lor cea sfântă; dând tămăduiri la toţi.

Cu smerenie să alergăm la sicriul cel luminat al mucenicilor, celor de Dumnezeu înţelepţiţi; că izvorăşte vindecări celor ce strigă cu credinţă: Slavă puterii Tale, Doamne.

Slavă...

Mărturisind taina cea mai presus de gând a dumnezeieştii rânduieli, cu limbi de Dumnezeu grăitoare, toată sprânceana tiranilor au surpat-o, dumnezeieştii şi prea înţelepţiţii mărturisitori.

Şi acum..., a Născătoarei

Mai presus de gând ai născut, o Fecioară! Şi după naştere te-ai arătat feciorind iarăşi. Mare este taina zămislirii tale, Maică pururea Fecioară prea curată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă care întorci din întunericul necunoştinţei pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Păzitorii credinţei, strălucind arătat cu strălucirile nevoinţelor, au defăimat semeţia tiranilor cea neputincioasă.

La toate marginile lumii, s-au propovăduit minunile mucenicilor arătat, şi pe toţi i-au întărit cu credinţa.

Slavă...

Ca un pământ bun, primind seminţele darului întru credinţă, dumnezeieştii mucenici, prin dragostea ostenelii, au sporit lucrarea pământului.

Şi acum..., a Născătoarei

Cel ce singur este Bun, şi cu noianul bunătăţii toate le ţine, Maica lui Dumnezeu, a primit să Se ţină în braţele tale.

Cântarea 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas...

Ca nişte ostaşi buni înţelepţiţilor de Dumnezeu, ţinând toate după lege, şi păzind credinţa cu adevărat, aţi luat cununile dumnezeieştii dreptăţi.

Mai înainte s-a ridicat la înălţime Avacum cu porunca Stăpânului. Iar prin voi grăitorilor de Dumnezeu, s-au dat fiică tirănită în seama maicii sale, care a hrănit-o.

Slavă...

Străluceşte sicriul mucenicilor cu minunile, şi izvorăşte râuri de vindecări, tuturor celor ce vin către dânşii, şi celor ce cinstesc cu credinţă răbdarea lor.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe tine singură aflându-te ca un crin curat în mijlocul spinilor, şi ca o floare din văi, o Maică a lui Dumnezeu, Mirele cel înţelegător S-a sălăşluit întru tine.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele demonilor curăţindu-se cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

De sus luând dar înţelepţilor, celor dintru ispite le ajutaţi prea lăudaţilor. Pentru aceasta sfinţilor, pe tânără din amară moarte aţi scăpat-o. Că voi sunteţi cu adevărat mărirea Edesei şi bucurie lumii.

Icos: Mântuieşte-ne de robia vrăjmaşului, Iisuse, Dătătorule de viaţă, plecându-Te prin rugăciunile pătimitorilor Tăi, ca având-mi sufletul şi trupul nerobit patimilor, să laud ajutorul lor cel grabnic; că apucând ei înainte, au scăpat din mormânt şi din moarte pe tânără, pe care au pus-o înaintea maicii sale, care striga mucenicilor: Voi sunteţi mărirea Edesei, şi bucurie lumii.

Sinaxar

În această lună în ziua a cincisprezecea, pomenirea Sfinţilor mucenici şi mărturisitori: Gurie, Samona şi Aviv.

Stih: Sabia dă sfârşit lui Samona şi lui Gurie.
Şi focul lui Aviv, a căror bucurie este focul şi sabia.

În a cincisprezecea zi pe Aviv focul l-a topit,
Iar pe ceilalţi sabia i-a săvârşit.

Dintru aceşti Sfinţi mucenici, Samona şi Gurie s-au nevoit în zilele împăratului Diocleţian şi a lui Antonie ducele. Însă Gurie se trăgea din satul Sargochitia, iar Samona din Ganad. Deci pârându-se că întorc oamenii a nu jertfi la idoli, îndată îi spânzurară şi pe unul şi pe altul de câte o mână, îngreuindu-le picioarele dedesubt cu pietre, şi au stătut spânzuraţi de la al treilea ceas, până la al şaselea. Deci pogorându-i, i-au băgat într-o temniţă întunecoasă, cu picioarele strânse în gros, şi au zăcut patru luni, chinuiţi de foame şi de sete, în legături. Apoi scoţându-i iarăşi muncitorii, au spânzurat pe Sfântul Samona de un picior, şi deznodându-i-se genunchii, l-au spânzurat cu capul în jos, de la al doilea ceas, până la al cincilea. Iar pe Sfântul Gurie, lăsându-l mai mult mort decât viu, îl scoaseră a doua zi de i-au tăiat capul.

Iar Aviv, diacon fiind cu rânduiala, a fost pârât în zilele împăratului Licinie, că învaţă în oraşe şi în sate cuvântul Domnului. De aceea spânzurându-l şi bătându-l, şi aducându-se iarăşi la întrebare, şi neînduplecându-se după voia tiranului, l-au băgat în foc, băgându-i în gură o curea ca unui tâlhar, şi aşa îşi săvârşi mucenicia sa.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Chintion episcopul Seleuciei.

Stih: Chintion jertfitorul darul l-a înmulţit.
Deci ce este mai mult decât aceasta?
Că bine slugă a auzit.

Tot în această zi, pomenirea bine credincioşilor împăraţi, Iustin şi Teodora.

Stih: Pe împăratul Iustin împreună cu Teodora,
I-a chemat către Cer, Împăratul tuturora.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Elpidie, Marcel, Eustohie şi cei dimpreună cu dânşii.

Stih: Nădejdea răsplătirilor te invită pe tine Elipidie,
Să suferi focul împreună cu amândoi prietenii.

Fericitul acesta Elpidie, era unul din sfetnicii senatului, căruia i se încredinţase tainicele lucrări ale apostatului împărat Iulian, în anii trei sute şaizeci şi unul. Şi scriind legile, s-a cunoscut că este creştin. Deci mergând de faţă la apostatul, şi nesupunându-se a se lepăda de Hristos, a fost îmbrăcat cu îmbrăcăminte aspră,

ţesută de păr de capră, care avea cuie de fier petrecute printr-însa, iar pe deasupra era unsă cu păcură fiartă, şi cu aceasta se întărea cuiele. Apoi bătut fiind peste haina aceea, găurea cu ele trupul sfântului ce se afla sub dânsa. După aceasta a fost sfântul aruncat într-un lac, şi era opărit acolo cu apă fiartă, care se vărsă peste tot trupul lui; apoi trupul lui cel uscat, a fost învelit cu o plastură, alcătuită adică din păcură şi din untură, şi din alte feluri lipicioase şi arzătoare, însă cu covârşire în foc clocotite. Mai pe urmă a fost adăpat cu nişte prea iuţi băuturi, amestecate cu pucioasă şi cu catran.

După aceasta au fost legaţi de cai sirepi şi sălbatici, împreună cu Eustohie şi Marcel, cu scop ca să se spintece pe ei. Ci însă dobitoacele din dumnezeiască putere, au rămas nemişcate.

Deci zdrobindu-li-se membrele cu toiege groase, şi după aceasta fiind aruncaţi în foc, în care aflându-se fericiţii, şi-au dat sufletele în mâinile lui Dumnezeu.

Zic unii însă că după aceasta, s-au îngropat sfintele lor trupuri în muntele Carmelului. Iar făcându-se îndată fulgere şi trăsnete, a venit acolo Stăpânul Hristos cu îngereştile puteri, şi a sărutat pe mucenici şi pe Eustohie adică şi pe Marcel, mutându-i într-un loc unde însuşi a voit.

Iar pe minunatul Elpidie l-a înviat, şi întărindu-l l-a trimis ca de-a doua oară să se lupte în mărturisire, pe care văzându-l Iulian, a poruncit să se întindă de patru părţi, şi să se bată neîncetat, apoi să i se toarne oţet şi sare peste rănile lui, iar rănile să i se frece cu târsâni de păr. După acestea a fost întins mucenicul lui Hristos peste cărbuni aprinşi, încă şi peste capul lui erau puşi cărbuni. Apoi a fost spânzurat pe lemnul cel de muncă, şi i s-a pus peste umeri o tablă de fier, ce avea gaură în mijloc, şi peste acea tablă a fost pusă o grămadă de cărbuni aprinşi, cu socotinţă ca să-i ardă simţirile. Iar după acestea, a fost bătut peste cap, cu un ciocan de fier, şi fiind păzit sfântul nevătămat din toate acestea, pe mulţi din cei necredincioşi, i-a întors la credinţa lui Hristos, şi i-a înduplecat ca să-şi zdrobească idolii. Deci în sfârşit aruncat fiind mucenicul într-un cuptor înfocat, şi-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu. Şi aşa a luat de la el cununa biruinţei.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Dimitrie.

Stih: Dimitrie fiind tăiat de mâna gealatului.
Împreună dănţuieşte cu cetele nevoitorilor Domnului.

Acesta fiind prins pe vremea lui Maximian şi Maximin împăraţilor, şi a domnului Puplie, multe munci a răbdat pentru Hristos, şi pe urmă i s-a tăiat capul cu sabia.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persienesc tinerii lui Avraam, cu râvna dreptei credinţe, mai vârtos decât cu văpaia focului fiind aprinşi, au strigat: Binecuvântat eşti în Biserica Slavei Tale, Doamne.

Cel ce a mântuit în cuptor pe cei din Avraam, acesta a mântuit şi pe tânăra cea străină din primejdia cea cumplită, acum prin mijlocirea slugilor Lui, ca un Milostiv.

Pentru neomenia cea prea cumplită, a luat răsplătire de năprasnă, pedepsindu-se pentru toate răutăţile, vrăjmaşul cel cu nume rău, de la a ta dreaptă judecată, Cuvinte al lui Dumnezeu, înţelepciunea şi puterea.

Slavă...

Fiind întărită tânăra, întru nădejdea voastră, măriţilor, care era închisă în mormânt cu morţii, nu şi-a pierdut nădejdea, strigând: Bine eşti cuvântat Dumnezeul meu şi Domnul.

Şi acum..., a Născătoarei

Ca o oglindă de amestecătură nouă, şi plină de strălucire, ai cuprins raza Luminii celei dumnezeieşti, care s-a sălăşluit întru tine, Fecioară. Bine eşti cuvântată între femei, Stăpână fără prihană.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi...

A toată lumea prăznuire luminată a mucenicilor lui Hristos, avem noi astăzi, care luminează cu darul minunilor, pe cei ce aleargă cu credinţă şi cu bucurie duhovnicească, şi cu dragoste strigă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Mărturisitorii Dumnezeirii Tale, prea lesne au pierdut nedumnezeirea, Stăpâne, nespăimântându-se de îngrozirea vrăjmaşilor tirani, şi fiind întăriţi cu credinţă, strigau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Prea înţelepţii mărturisitori ţinându-se de dumnezeieştile Tale porunci, au biruit taberele vrăjmaşilor, şi omorându-se prin sabie s-au arătat biruinţă prea mărită aievea şi luminată; căci ei căzând, pe cei potrivnici i-au biruit.

Şi acum..., a Născătoarei

Născut-ai pe Hristos, care se vede în două firi, purtând arătat un Ipostas alcătuit, împreunându-Se Dumnezeirea cu omenirea, după unirea firească mai presus de minte. Pentru aceea toţi bine te cuvântăm pe tine, Marie, Mireasă a lui Dumnezeu.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat şi puterea focului au stins, cu virtutea fiind încinşi, tinerii cei iubitori de dreaptă credinţă, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul!

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată...

Urmând graiurilor Mântuitorului Hristos, celor dumnezeieşti şi de Dumnezeu insuflate, mărturisitorilor, cei luminaţi de Dumnezeu, cu bucurie aţi ridicat Crucea pe umeri, urmând urmelor celor purtătoare de viaţă, vrednicilor de laudă.

Apropiindu-se de toată lumina Treimii cu veselie vitejii mărturisitori, au luat darurile nevoinţelor; învrednicindu-se a petrece dimpreună cu cetele celor fără de trup.

Acum nu prin oglindă vedeţi nădejdile celor fericiţi, mărturisitorilor ai Mântuitorului, ci mai vârtos vedeţi de faţă frumuseţea prea înţelepţilor purtători de cununi, cei cu totul cinstiţi.

Slavă...

Arătându-vă întocmai cu numărul Treimii celei mai presus de Dumnezeire, mărturisitori de Dumnezeu grăitori, acum străluciţi cu razele ei; şi ca cei ce aţi pătimit pentru dânsa, viaţă nestricată aţi dobândit.

Şi acum..., a Născătoarei

Vrând să vină cu trup Cuvântul cel ce a împodobit toate, întru tine S-a sălăşluit, numai pe tine aflându-te mai Sfântă decât pe toţi, şi te-a arătat Născătoare de Dumnezeu cu adevărat Maică Fecioară.

Irmos: Hristos, piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine muntele cel netăiat, Fecioară, s-a tăiat, împreunând firile cele osebite. Pentru aceasta veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Luminânda

Podobie: Femei auziţi...

Precum odinioară aţi mântuit de moartea cea amară, sfinţilor, pe tânăra cea aruncată în mormânt, şi pe gotul cel fărădelege l-aţi dat morţii, izbăviţi-mă şi pe mine acum de patimile cele neoprite, ca să săvârşesc luminat pomenirea voastră, cea purtătoare de lumină.

A Născătoarei

Cel ce plineşte toate cu Dumnezeirea, ca un necuprins, din tine S-a întrupat Dumnezeu negrăit Fecioară, pentru milostivire, îndreptând căderea lui Adam, făcându-Se Adam nou. Pe care roagă-L ca pe un Fiu al tău, pentru noi, Născătoare de Dumnezeu.

A Crucii, a Născătoarei

Dacă ai văzut pe Cruce pe Hristos, pe care L-ai născut, Preacurată, te-ai mirat de îndelungă răbdarea Lui cea negrăită. Pentru aceasta împreună cu Dânsul pe tine te slăvim.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici şi mărturisitori Gurie, Samona şi Aviv, diaconul

Troparul Sfinţilor mucenici şi mărturisitori Gurie, Samona şi Aviv, diaconul, glasul al 4-lea: Ocrotitorii şi apărătorii Edesei, cei ce săvârşiţi minuni mari în lume, cei ce pe tânără aţi dat-o iarăşi în braţele maicii sale şi pe călcătorul de lege got l-aţi arătat osândit cu dreaptă judecată, cereţi pentru noi neîncetat să se mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfinţilor mucenici şi mărturisitori Gurie, Samona şi Aviv, diaconul, glasul al 5-lea: Minunile sfinţilor Tăi mucenici zid nebiruit ne-ai dăruit nouă, Hristoase Dumnezeule. Pentru rugăciunile lor, sfaturile păgânilor le risipeşte, sceptrele împărăţiei le întăreşte, ca un Bun şi de oameni Iubitor.

Cântarea 1

Irmos: Adâncul Mării Roşii cu urme neudate pedestru trecându-l Israel cel de demult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cinste teologhisind o începătorie a Treimii, sfinţilor, cu uşurinţă aţi risipit negura cea nestatornică a multor începătorii, răsărind de la răsărit ca nişte stele mult luminoase.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cei trei mărturisitori luminaţi fiind cu harul Preasfintei Treimi celei Stăpânitoare, îndată au făcut să înceteze rătăcirea mulţimii zeilor, care arăta mare împotrivire.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiul Cel din Fire, făcându-vă pe voi fii după har, slăviţilor, ca un Milostiv v-a arătat pe voi dimpreună moştenitori ai moştenirii şi părtaşi ai împărăţiei ce I s-a dat Lui acum de la Tatăl.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Făcutu-te-ai cort al Înţelepciunii celei mai presus de înţelepciune, ceea ce eşti fără prihană. Că a binevoit a-şi găti casă, din prea curate sângiurile tale, Curată, spre mântuirea sufletelor noastre.

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine Biserica...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Mărturisitorii şi slugile lui Hristos de bunăvoie şi-au dat trupurile durerilor şi bătăilor celor cumplite.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Rugaţi-vă, sfinţilor, să fie izbăviţi de cugetele cele cumplite ale păcatului cei ce cu credinţă cinstesc lupta voastră.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Spânzuraţi fiind cinstiţii mucenici pe lemn, cu răbdare, prin toată dreapta credinţă, au păzit mărturisirea nevătămată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce a încăput în pântecele tău te-a arătat pe tine izvor de tămăduiri, Maica lui Dumnezeu; iar tu, prea curată, tămăduieşte sufletul meu.

Irmosul: Se veseleşte de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu eşti Puterea mea, Doamne şi Scăparea şi Întărirea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat în a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtătorii de lupte fără de milă fiind chinuiţi cu multe feluri de chinuri, au arătat la toţi răbdare întărită, strigând cu un glas: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Mucenicii cei încununaţi, care sunt întocmai cu numărul Treimii, luminează cu Lumina cea în Trei Lumini pe cei ce săvârşesc acum pomenirea lor cea sfântă şi dăruiesc tuturor tămăduiri.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu evlavie să alergăm la racla cea luminată a mucenicilor, celor de Dumnezeu înţelepţiţi; că aceea izvorăşte vindecări celor ce strigă cu credinţă: Slavă puterii Tale, Doamne!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mărturisind Taina cea mai presus de gând a dumnezeieştii râduieli, cu limbi de Dumnezeu grăitoare, toată necredinţa tiranilor au surpat-o dumnezeieştii şi prea înţelepţiţi mărturisitori.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mai presus de gând ai născut, o, Fecioară! Şi după naştere te-ai arătat iarăşi Fecioară. Mare este Taina zămislirii tale, Maică pururea Fecioară, prea curată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă care întorci din întunericul necunoştinţei pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Păzitorii credinţei, strălucind în chip vădit cu strălucirile nevoinţelor, au defăimat semeţia tiranilor cea neputincioasă.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

La toate marginile lumii s-au propovăduit pe faţă minunile mucenicilor şi pe toţi i-au întărit cu credinţa.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca un pământ bun, primind seminţele harului întru credinţă, dumnezeieştii mucenici, prin dragostea ostenelii, au sporit lucrarea pământului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce Singur este Bun şi cu noianul bunătăţii toate le ţine, Maica lui Dumnezeu, a primit să fie ţinut în braţele tale.

Cântarea 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca nişte ostaşi buni, înţelepţiţilor de Dumnezeu, ţinând toate după Lege şi păzind lămurit credinţa, aţi luat cununile dumnezeieştii dreptăţi.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Mai înainte s-a ridicat la înălţime Avacum cu porunca Stăpânului. Iar prin voi, grăitorilor de Dumnezeu, a fost dată iarăşi în braţele maicii sale, care o hrănise, fiica cea chinuită de tiranul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Străluceşte racla mucenicilor cu minunile şi izvorăşte râuri de vindecări tuturor celor ce vin către dânşii şi celor ce cinstesc cu credinţă răbdarea lor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine singură aflându-te ca un crin curat în mijlocul spinilor şi ca o floare din văi, o, Maică a lui Dumnezeu, Mirele cel Înţelegător S-a Sălăşluit întru tine.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele demonilor curăţindu-se cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbă-vim, de Dumnezeu Născătoare.

De sus luând harul, înţelepţilor, celor din ispite le ajutaţi, prea lăudaţilor. Pentru aceasta, sfinţilor, pe tânără din amară moarte o aţi scăpat. Că voi sunteţi cu adevărat mărirea Edesei şi bucurie a lumii.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persienesc tinerii lui Avraam, cu râvna dreptei credinţe, mai vârtos decât cu văpaia focului fiind aprinşi, au strigat: Binecuvântat eşti în Biserica Slavei Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce a mântuit în cuptor pe cei din Avraam, Acesta a mântuit acum şi pe tânăra cea străină din primejdia cea cumplită, prin mijlocirea slugilor Lui, ca un Milostiv.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pentru neomenia cea prea cumplită, a luat răsplătire de năprasnă, pedepsit fiind pentru toate răutăţile, vrăjmaşul cel cu nume rău, de dreapta Ta judecată, Cuvinte, Înţelepciunea şi Puterea lui Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind întărită de nădejdea către voi, măriţilor, tânăra, care era închisă în mormânt cu morţii, nu şi-a pierdut nădejdea, strigând: Binecuvântat eşti Dumnezeul şi Domnul meu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca o oglindă de amestecătură nouă şi plină de strălucire, ai cuprins Raza Luminii celei dumnezeieşti, care s-a Sălăşluit întru tine, Fecioară. Bine eşti cuvântată tu între femei, Stăpână fără prihană.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

A toată lumea prăznuire luminată a mucenicilor lui Hristos avem noi astăzi, care luminează cu harul minunilor pe cei ce aleargă cu credinţă şi cu bucurie duhovnicească şi cu dragoste strigă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Mărturisitorii credinţei în Dumnezeu cu uşurinţă au pierdut necredinţa, Stăpâne, neînspăimântându-se de ameninţările tiranilor şi fiind întăriţi cu credinţă, strigau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Prea înţelepţii mărturisitori, apărătorii dumnezeieştii dogme, au biruit taberele vrăjmaşilor şi omorâţi fiind prin sabie, s-a arătat biruinţă prea mărită aievea şi luminată; căci ei căzând, pe cei potrivnici i-au biruit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Născut-ai pe Hristos, care Se vede în două firi, purtând lămurit un Ipostas alcătuit, împreunându-se Dumnezeirea cu omenirea, după unirea firească cea mai presus de minte. Pentru aceea toţi bine te cuvântăm pe tine, Marie, Mireasă a lui Dumnezeu.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat şi puterea focului au stins, cu virtutea fiind încinşi, tinerii cei iubitori de dreaptă credinţă, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul!

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Urmând graiurilor Mântuitorului Hristos, cele dumnezeieşti şi de Dumnezeu insuflate, mărturisitorilor luminaţi de Dumnezeu, cu bucurie aţi ridicat Crucea pe umeri, urmând urmelor celor purtătoare de viaţă, vrednicilor de laudă.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Apropiindu-se de toată Lumina Treimii cu veselie, vitejii mărturisitori au luat darurile luptelor, învrednicindu-se a petrece dimpreună cu cetele celor fără de trup.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Acum nu prin oglindă vedeţi nădejdile celor fericiţi, mărturisitorilor ai Mântuitorului, ci mai vârtos vedeţi de faţă frumuseţea prea înţelepţilor purtători de cununi, cei cu totul cinstiţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătându-vă întocmai cu numărul Treimii celei dumnezeieşti, mărturisitorilor de Dumnezeu grăitori, acum străluciţi cu Razele Ei şi ca cei ce aţi pătimit pentru Dânsa, viaţă nestricată aţi dobândit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Vrând să vină cu trup Cuvântul Cel ce a împodobit toate, întru tine S-a Sălăşluit, numai pe tine aflându-te mai Sfântă decât pe toţi şi te-a arătat Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat Maică Fecioară.

Irmos: Hristos, piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine muntele cel netăiat, Fecioară, s-a tăiat, împreunând firile cele osebite. Pentru aceasta veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Sedelna, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Vestind credinţa cinstitei Treimi, cu bărbăţie aţi surpat înşelăciunea idolilor cea de mulţi zei, înţelepţiţilor, ca nişte apărători ai credinţei. Şi pe tânăra cea închisă în mormânt de vie, care pe voi vă fericea, aţi mântuit-o de primejdia morţii.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel

ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Într-armându-vă cu Crucea lui Hristos, printr-însa aţi surpat toată puterea tiranilor cu bărbăţie şi ca păzitori ai dreptei credinţe aţi vădit nesfinţenia idolilor, cu osârdie propovăduind Treimea, sfinţilor. Pentru aceasta după vred-nicie aţi luat de la Dânsa cununile biruinţei, ca cei ce aţi luptat după Lege, luptători prea lăudaţi. Rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea voastră.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislindu-L fără ardere, Maica lui Dumnezeu, lumii ai născut pe Cel ce ţine lumea şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul şi Domnul. Pentru aceasta te rog pe tine, Preasfântă Fecioară şi cu credinţă strig către tine, ca să fiu slobozit eu de greşeli, când va trebui să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, al tău ajutor atunci să-mi dăruieşti, că poţi toate câte le voieşti, prea curată.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Văzându-Te Născătoarea de Dumnezeu şi Maica Ta cea prea curată, Hristoase, răbdând patimi de bunăvoie pe Cruce, i se rănea inima şi grăia către Tine, Cuvinte, glasuri izvorâtoare de lacrimi: vai mie, Dumnezeiescul Fiu şi Lumina ochilor mei! Cum Te-a osândit la moarte poporul cel fărădelege? Dar acestea le suferi acum, ca să mântuieşti firea oamenilor cea căzută mai înainte. Laud milostivirea Ta şi puterea Ta cea negrăită, o, Preabunule Dumnezeu! Lesne

iertătorule Doamne, Cel ce voieşti mântuirea poporului Tău, Cel ce Te pleci spre îndurarea milostivirilor Tale.

Acatistul Sfinţilor mucenici Gurie, Samon şi Aviv

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .

Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Aleşilor făcători de minuni şi mărturisitori ai credinţei în Hristos: Gurie, Samon şi Aviv, cinstind pomenirea voastră cu cântări de laudă, vă lăudăm ca pe apărătorii şi mijlocitorii celor obijduiţi. Deci voi, având îndrăzneală către Domnul, scăpaţi-ne din toată nevoia şi din necazuri, căci cu credinţă şi dragoste vă cântăm: ***Bucuraţi-vă, Gurie, Samon şi Aviv, răbdători de chinuri şi celor obijduiţi apărători!***

Icosul 1

Îngeri în trup, asemeni la număr cu Sfânta Treime, de dragoste sfântă arzând, idolii i-aţi nimicit, credinţa în Hristos aţi întărit, pe Sfânta Treime aţi proslăvit, iar noi, lăudând nevoinţele voastre vă cântăm aşa:
Bucuraţi-vă, ai bunei cuviinţe străluciţi luminători;
Bucuraţi-vă, ai superstiţiilor păgâneşti aspri mustrători;
Bucuraţi-vă, întărirea adevăratei credinţe;
Bucuraţi-vă, stâlpii Bisericii sfinte;
Bucuraţi-vă, nădejdea şi apărarea celor credincioşi;
Bucuraţi-vă, frica şi ruşinarea celor necredincioşi;
Bucuraţi-vă, Gurie, Samon şi Aviv, răbdători de chinuri şi celor obijduiţi apărători!

Condacul al 2-lea

Văzând necredinţa locuitorilor Edesei, Sfinţii Gurie şi Samon s-au retras în pustie, ferindu-se de stăpânitorul veacului acestuia şi de toate ispitirile lui, şi sârguincios slujeau lui Dumnezeu, zi şi noapte cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Minte înţeleaptă având sfinţii mucenici, s-au ostenit spre slava lui Dumnezeu, superstiţiile păgâneşti mustrându-le, iar pe cei ce căutau adevărul, pe calea cea bună îndreptându-i; pe mulţi necredincioşi i-aţi întors la Dumnezeul cel adevărat, de aceea vă zicem acestea:
Bucuraţi-vă, servitorii adevăratei cinstiri de Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, că aţi dezrădăcinat slujirea celui rău;
Bucuraţi-vă, că întunericul necredinţei l-aţi mustrat;

Bucuraţi-vă, că înşelăciunea idolească aţi surpat;
Bucuraţi-vă, minunaţi mărturisitori ai lui Hristos;
Bucuraţi-vă, făclii ale credinţei ortodoxe;
Bucuraţi-vă, Gurie, Samon şi Aviv, răbdători de chinuri şi celor obijduiţi apărători!

Condacul al 3-lea

Înzestraţi cu putere de sus, mucenicii nu s-au speriat de prigonitorii dreptei credinţe, porunca lui Antonie păgânul au dispreţuit-o, prea slăvind credinţa în Hristos şi deşi întemniţaţi fiind, au cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Având credinţa în Hristos mai tare ca diamantul şi cu puterea ei înarmându-vă, bărbăteşte aţi suferit, sfinţilor mucenici, lanţuri, închisoare şi chiar moartea. De aceea, lăudându-vă curajul, vă fericim aşa:
Bucuraţi-vă, ai credinţei ortodoxe mărturisitori;
Bucuraţi-vă, ai Împărăţiei Cerurilor moştenitori;
Bucuraţi-vă, a sfinţilor mucenici laudă;
Bucuraţi-vă, a răbdătorilor de chinuri slavă;
Bucuraţi-vă, a Sfintei Biserici întărire;
Bucuraţi-vă, a neamului creştinesc împodobire;
Bucuraţi-vă, Gurie, Samon şi Aviv, răbdători de chinuri şi celor obijduiţi apărători!

Condacul al 4-lea

Vifor de gânduri îndoielnice cuprinzându-l, păgânul împărat Liciniu a pornit o prigoană sângeroasă împotriva creştinilor, iar tu, Aviv, plin de curaj, nu te-ai temut, ci cu credinţă tare ai cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Auzind împăratul Liciniu despre nevoinţele tale, mucenice Aviv şi mărturisirea credinţei, s-a umplut de mânie şi a poruncit să fii chinuit până la moarte, ca potrivnic împăratului. Tu însă, auzind despre aceasta, de bunăvoie ai mers la chinuri şi cu bucurie ai suferit frigerea cu foc, de aceea, mirându-ne de bărbăţia ta, te lăudăm astfel:
Bucură-te, luptătorul credinţei neînfricoşat;
Bucură-te, al lui Hristos ostaş adevărat;
Bucură-te, că ai fost spânzurat pe pom, pentru Cel răstignit pe Cruce;
Bucură-te, cel jupuit cu cângi de fier până la sânge;
Bucură-te, că celor necăjiţi le dai mângâiere;
Bucură-te, ajutătorul celor ce rabdă în tăcere;
Bucuraţi-vă, Gurie, Samon şi Aviv, răbdători de chinuri şi celor obijduiţi apărători!

Condacul al 5-lea

Asemenea cu stelele de pe tăria cerului sunteţi, sfinţilor mucenici, cu lumina vieţii voastre creştineşti aţi izgonit întunericul necredinţei păgâneşti şi pe mulţi i-aţi îndreptat spre adevăr. De aceea, cu evlavie, cinstindu-vă pomenirea, cu mulţumire cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Văzând locuitorii oraşului Edesa multele minuni care veneau de la moaştele Sfinţilor mucenici Gurie, Samon şi Aviv, cetăţenii Edesei s-au bucurat mult şi din toată inima au slăvit pe Domnul, iar noi, serbând pomenirea voastră, sfinţilor mucenici, cu umilinţă vă lăudăm astfel:
Bucuraţi-vă, apărătorii celor pe nedrept prigoniţi;
Bucuraţi-vă, robilor lui Hristos, prieteni nedespărţiţi;
Bucuraţi-vă, că pe cei în lanţuri şi temniţă îi păziţi;
Bucuraţi-vă, că pe prigonitori îi înţelepţiţi;
Bucuraţi-vă, a celor ce plâng dulce mângâiere;
Bucuraţi-vă, de moarte năprasnică izbăvire;
Bucuraţi-vă, Gurie, Samon şi Aviv, răbdători de chinuri şi celor obijduiţi apărători!

Condacul al 6-lea

De sus aţi primit harul ca să ajutaţi celor ce sunt încercaţi, înţelepţilor şi atotlăudaţilor mucenici, căci pe fetiţa aceea de la moarte aţi scăpat-o. Voi sunteţi slava Edesei şi bucuria lumii, de aceea noi cântăm Domnului: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Din robia vrăjmaşului izbăveşte-ne, Doamne Iisuse, pentru rugăciunile celor ce au pătimit, ca să lăudăm ajutorul lor, nefiind robiţi de patimi trupeşti şi sufleteşti. Precum aţi izbăvit pe Eufimia din groapa în care a aruncat-o gotul, bărbatul ei, ca să vă cântăm aşa:
Bucuraţi-vă, că pe femeia nevinovată de la moarte aţi scăpat-o;
Bucuraţi-vă, că tirania călăilor astfel aţi călcat-o;
Bucuraţi-vă, că fapta răului soţ aţi mustrat;
Bucuraţi-vă, că şi pe acesta să creadă l-aţi învăţat;
Bucuraţi-vă, că pentru dânsa aţi cerut îndurare;
Bucuraţi-vă, străjeri vajnici ai celor ce vă fac serbare;
Bucuraţi-vă, Gurie, Samon şi Aviv, răbdători de chinuri şi celor obijduiţi apărători!

Condacul al 7-lea

Vrând iubitorul de oameni Dumnezeu să arate milă poporului Său, a păstrat moaştele sfinţilor mucenici întregi şi făcătoare de minuni, de la care credincioşii primesc râuri de vindecare, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Ştiindu-vă pe voi mijlocitori şi făcători de minuni, locuitorii oraşului Edesa au construit o biserică în cinstea voastră, în care au pus sfintele voastre moaşte, ca toţi cei ce suferă să capete ajutorare; iar noi, având aceeaşi nădejde tare în ajutorul vostru, vă aducem cântările acestea:

Bucuraţi-vă, că de neputinţe trupeşti şi sufleteşti ne vindecaţi;
Bucuraţi-vă, că pe demoni, în numele Domnului, îi alungaţi;
Bucuraţi-vă, ai harului evanghelic binevestitori;
Bucuraţi-vă, ai darului dumnezeiesc cinstiţi purtători;
Bucuraţi-vă, că pentru Domnul multe chinuri aţi pătimit;
Bucuraţi-vă, că întru sfinţii Lui minunat aţi strălucit;
Bucuraţi-vă, Gurie, Samon şi Aviv, răbdători de chinuri şi celor obijduiţi apărători!

Condacul al 8-lea

Straniu şi de temut pentru necredincioşi este să audă despre minunile ce se fac la moaştele voastre: neputincioşii se lecuiesc, patimile se vindecă şi cei răi se îmblânzesc. Noi, având nădejde în ajutorul vostru, cu credinţă cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Plini de toate virtuţile, pentru care aţi şi fost cinstiţi cu slava lui Dumnezeu, sfinţilor mucenici, luaţi aminte la rugăciunile credincioşilor, care vă cinstesc pomenirea şi de la care auziţi acestea:

Bucuraţi-vă, cei săraci cu duhul, că a voastră este Împărăţia Cerurilor;
Bucuraţi-vă, că aţi plâns, iar acum gustaţi mângâiere;
Bucuraţi-vă, cei blânzi, că pământul drept moştenire veţi căpăta;
Bucuraţi-vă, cei flămânzi şi setoşi de dreptate, că vă veţi sătura;
Bucuraţi-vă, cei milostivi, că sunteţi deja miluiţi;
Bucuraţi-vă, cei curaţi cu inima, că pe Dumnezeu Îl priviţi;
Bucuraţi-vă, Gurie, Samon şi Aviv, răbdători de chinuri şi celor obijduiţi apărători!

Condacul al 9-lea

Toate năpastele ce cădeau asupra cetăţii Edesei le-aţi întors, sfinţilor mucenici, deci şi acum nu ne părăsiţi pe noi, umilii şi păcătoşii, ci ne întăriţi întru dreapta credinţă şi în unirea duhului, ca toţi, cu o gură şi cu o inimă, să strigăm Domnului celui ce v-a proslăvit: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Pe ritorii cei bine vorbitori îi vedem ca pe nişte peşti fără de glas, sfinţilor mucenici, că nu se pricep cum în pustie cu duhul aţi trăit, iar între oameni cu multe

nevoinţe aţi strălucit. Noi, bucurându-ne că avem aşa povăţuitori şi rugători, vă lăudăm, zicându-vă:
Bucuraţi-vă, ai Scripturilor sfinte chimvale răsunătoare;
Bucuraţi-vă, că pentru noi în cer ne sunteţi ajutoare;
Bucuraţi-vă, ai iudeilor şi elinilor luminători;
Bucuraţi-vă, ai lui Hristos cel înviat binevestitori;
Bucuraţi-vă, ai blândeţii şi înfrânării învăţători;
Bucuraţi-vă, ai minciunii şi furtului mustrători;
Bucuraţi-vă, Gurie, Samon şi Aviv, răbdători de chinuri şi celor obijduiţi apărători!

Condacul al 10-lea
Vrând să mântuiţi pe cetăţenii Edesei de lupul cel închipuit, vrăjmaşul diavol, i-aţi sfătuit în tot chipul să rămână statornici în credinţă, să nu se înfricoşeze de ameninţările vrăjmaşului, ci şi în năpaste şi necazuri să mulţumească lui Dumnezeu, cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea
Zid puternic şi adăpost sigur sunteţi, sfinţilor mucenici, celor ce recurg la ajutorul vostru; de aceea cu inimă smerită vă cântăm:
Bucuraţi-vă, cei ce sunteţi bucuria tuturor necăjiţilor;
Bucuraţi-vă, adăpostul şi eliberarea tuturor asupriţilor;
Bucuraţi-vă, a văduvelor şi orfanilor ocrotire;
Bucuraţi-vă, de erezii şi dezbinări a noastră îngrădire;
Bucuraţi-vă, că şi păgânii de viaţa voastră se uimesc;
Bucuraţi-vă, că de numele vostru creştinii se veselesc;
Bucuraţi-vă, Gurie, Samon şi Aviv, răbdători de chinuri şi celor obijduiţi apărători!

Condacul al 11-lea
Cântare de mulţumire aducând Domnului şi pentru noi, vă rugăm, sfinţilor mucenici, să nu ne părăsiţi pentru păcatele noastre, ci să cereţi îndurare de la Domnul, tuturor celor ce Îi cântă din toată inima: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea
Lăudând pe cei trei mucenici luminaţi, credincioşilor, să ne ferim de certuri şi dezbinări, de discordii şi separări în Biserica Ortodoxă şi să păstrăm unirea duhului întru legătura păcii şi din adâncul inimii să cântăm aşa:
Bucuraţi-vă, trâmbiţe răsunătoare ale bunei vestiri;
Bucuraţi-vă, lire duioase ale vestitei mântuiri;
Bucuraţi-vă, ai dreptăţii tari şi buni apărători;
Bucuraţi-vă, ai nedreptăţii neclintiţi distrugători;
Bucuraţi-vă, că soţilor credincioşi bine şi pace le dăruiţi;

Bucuraţi-vă, că pe soţii cei laşi şi cruzi îi pedepsiţi;
Bucuraţi-vă, Gurie, Samon şi Aviv, răbdători de chinuri şi celor obijduiţi apărători!

Condacul al 12-lea
Ştiind că sunteţi dăruiţi de Dumnezeu, serbându-vă amintirea, sfinţilor mucenici, recurgem la ajutorul vostru cel grabnic şi cu chipurile voastre ca şi cu un zid ne îngrădim; de aceea vă lăudăm, sfinţilor mucenici, iar lui Dumnezeu Îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Lăudând viaţa voastră minunată şi sfârşitul vostru mucenicesc, vă rugăm, răbdătorilor de chinuri Gurie, Samon şi Aviv, fiţi-ne buni ajutători, binecuvântaţi-ne cu pace şi dragoste, daţi-ne credinţă tare, viaţă curată şi frică de Dumnezeu, ca, păstrând liniştea sufletească, să cântăm cu bucurie:
Bucuraţi-vă, liniştea şi bucuria celor în necaz răbdători;
Bucuraţi-vă, frica şi mirarea celor răi şi asupritori;
Bucuraţi-vă, că pe femeia nevinovată de la moarte aţi scăpat;
Bucuraţi-vă, că pe crudul ei soţ aspru l-aţi condamnat;
Bucuraţi-vă, că numele voastre au mulţi cinstitori;
Bucuraţi-vă, ai familiei creştine patroni şi apărători;
Bucuraţi-vă, Gurie, Samon şi Aviv, răbdători de chinuri şi celor obijduiţi apărători!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, Sfinţilor mucenici Gurie, Samon şi Aviv, primiţi această cântare de laudă şi rugăciunile noastre sârguincioase, mijlociţi pentru noi la Dumnezeu să ne ferească de toată răutatea, vrăjmăşia, dezbinarea şi de toată boala şi nenorocirea, ca, cinstindu-vă cu dragoste, pururea să-I cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1
Îngeri în trup, asemeni la număr cu Sfânta Treime, de dragoste sfântă arzând, idolii i-aţi nimicit, credinţa în Hristos aţi întărit, pe Sfânta Treime aţi proslăvit, iar noi, lăudând nevoinţele voastre vă cântăm aşa:
Bucuraţi-vă, ai bunei cuviinţe strălucitori luminători;
Bucuraţi-vă, ai superstiţiilor păgâneşti aspri mustrători;
Bucuraţi-vă, întărirea adevăratei credinţe;
Bucuraţi-vă, stâlpii Bisericii sfinte;
Bucuraţi-vă, nădejdea şi apărarea celor credincioşi;
Bucuraţi-vă, frica şi ruşinarea celor necredincioşi;

Bucuraţi-vă, Gurie, Samon şi Aviv, răbdători de chinuri şi celor obijduiţi apărători!

Condacul 1

Aleşilor făcători de minuni şi mărturisitori ai credinţei în Hristos: Gurie, Samon şi Aviv, cinstind pomenirea voastră cu cântări de laudă, vă lăudăm ca pe apărătorii şi mijlocitorii celor obijduiţi. Deci voi, având îndrăzneală către Domnul, scăpaţi-ne din toata nevoia şi din necazuri, căci cu credinţă şi dragoste vă cântăm: ***Bucuraţi-vă, Gurie, Samon şi Aviv, răbdători de chinuri şi celor obijduiţi apărători!***

Şi această:

Rugăciune către Sfinţii mucenici Gurie, Samon şi Aviv

O, Sfinţilor mucenici şi mărturisitori ai lui Hristos: Gurie, Samon şi Aviv, mijlocitori şi rugători pentru noi înaintea lui Dumnezeu, privindu-vă chipul, întru smerenia inimilor noastre, vă rugăm, auziţi-ne rugăciunile noastre, ale nevrednicilor şi păcătoşilor robi, care suntem în necazuri, întristări şi năpaste, şi trecând cu vederea greşelile noastre cele fără de număr, arătaţi-ne îndurarea voastră, ridicaţi-ne din adâncul păcatelor, luminaţi-ne mintea, îmblânziţi inimile ticăloase şi rele, depărtaţi dintre noi zavistia, vrăjmăşia şi dezbinarea şi luminaţi-ne cu pace, dragoste şi frică de Dumnezeu.

Rugaţi-vă Domnului ca să acopere păcatele noastre cu îndurările Sale. Să ocrotească Sfânta Sa Biserică de necredinţă, erezii şi dezbinări. Ţării noastre să-i dăruiască pace, belşug şi zile bune, ţarinilor noastre rodire bogată, soţilor dragoste şi înţelegere, copiilor ascultare şi supunere, celor asupriţi răbdare, iar asupritorilor frică de Dumnezeu; celor necăjiţi, mângâiere, celor binedispuşi, înfrânare.

Pe noi pe toţi să ne acopere cu mâna Sa atotputernică şi să ne izbăvească de foamete, de ciumă, de cutremur, de potop, de foc, de sabie şi de năvălirea altor neamuri, de războiul cel dintre noi şi de moarte năprasnică.

Sfinţii Săi îngeri să ne înconjoare şi să ne păzească de tot răul aici, iar după trecerea noastră din viaţă, să ne ajute să trecem cu bine vămile văzduhului şi neosândiţi, să ajungem în faţa tronului Domnului slavei, unde cetele îngereşti, împreună cu toţi sfinţii, pururea slăvesc Preasfântul şi de mare cuviinţă numele al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururi şi în vecii vecilor. Amin.

Şi se face otpustul.

Rugăciune pentru înmulţirea dragostei dintre soţi, către Sfinţii mucenici Gurie, Samon şi Aviva

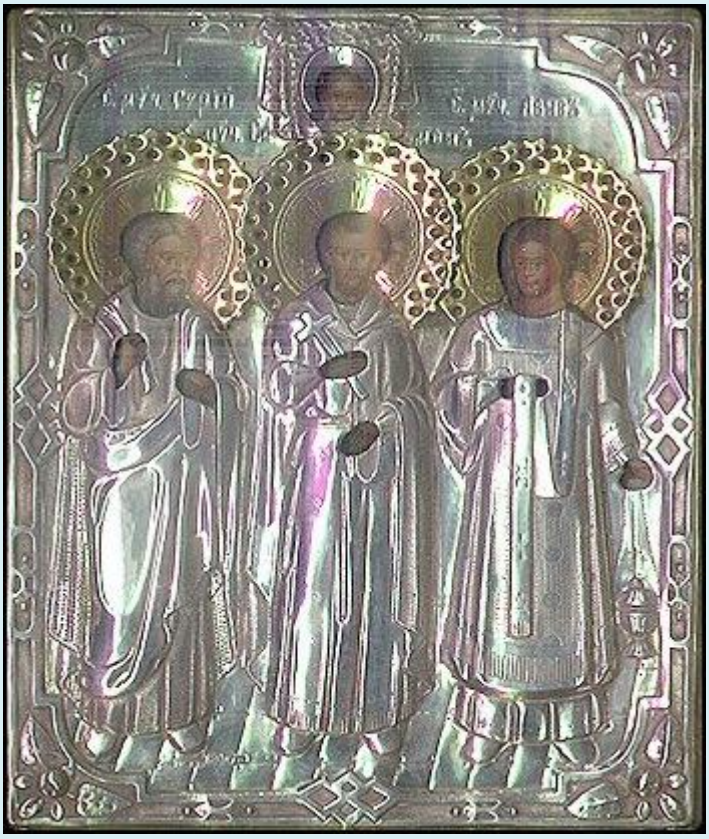

Sfinţii mucenici Gurie, Samon şi Aviva sunt cunoscuţi între creştinii ortodocşi ca ocrotitori ai căsniciei şi fericirii familiale.

***

O, prea slăviţilor mucenici Gurie, Samon şi Aviva la voi, ca la nişte grabnici ajutători şi calzi rugători, alergăm noi, nevrednicii şi neputincioşii, rugându-vă cu osârdie: nu ne treceţi cu vederea pe noi, cei căzuţi în multe fărădelegi, care păcătuim în toată ziua şi în tot ceasul: povăţuiţi-i la calea dreptăţii pe cei rătăciţi, tămăduiţi-i pe cei ce pătimesc şi pe cei întristaţi, păziţi-ne pe noi întru viaţă neprihănită şi cu întreagă înţelegere. Precum oarecând, aşa şi acum sunteţi acoperitori ai căsătoriilor, întărindu-le în dragoste şi în unire de cuget şi izbăvindu-le de toate răutăţile şi nevoile.

Apăraţi-i, prea puternicilor mărturisitori, pe toţi creştinii dreptslăvitori de năpaste, de oamenii răi şi de cursele diavoleşti; feriţi-i pe ei de moartea năprasnică, rugându-vă Preabunului nostru Domn să ne adauge marile şi bogatele Sale mile nouă, smeriţilor Săi robi, că nu suntem vrednici să chemăm cu buze necurate numele cel de mare cuviinţă al Ziditorului nostru, dacă voi, sfinţilor mucenici, nu veţi mijloci pentru noi. Pentru aceasta, la voi alergăm şi mijlocirea voastră înaintea Domnului cerem.

Aşijderea, izbăviţi-ne de grindină, de potop, de foc, de sabie, de năvălirea celor de alt neam şi de războiul cel dintre noi, de molimele cele aducătoare de moarte şi de toate bântuirile cele pierzătoare de suflet.

Aşa, pătimitorilor ai lui Hristos, rânduiţi-ne cu rugăciunile voastre toate cele bune şi de folos, ca întru bună cinstire săvârşind vieţuirea noastră vremelnică şi dobândind sfârşit neruşinat, să ne învrednicim, cu mijlocirea voastră, dimpreună cu toţi Sfinţii, a sta de-a dreapta Dreptului Judecător şi a-I slăvi pe El, pe Tatăl şi pe Sfântul Duh în vecii vecilor. Amin.

Imnografie

Troparul Sfinţilor mucenici şi mărturisitori Gurie, Samona şi Aviv, diaconul glasul 4: Ocrotitorii şi apărătorii Edesei, cei ce săvârşiţi minuni mari în lume, cei ce pe tânără aţi dat-o iarăşi în braţele maicii sale şi pe călcătorul de lege got l-aţi arătat osândit cu dreaptă judecată, cereţi pentru noi neîncetat să se mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfinţilor mucenici şi mărturisitori Gurie, Samona şi Aviv, diaconul, glasul 5: Minunile sfinţilor Tăi mucenici zid nebiruit ne-ai dăruit nouă, Hristoase Dumnezeule. Pentru rugăciunile lor, sfaturile păgânilor le risipeşte, sceptrele împărăţiei le întăreşte, ca un Bun şi de oameni Iubitor.

Condacul Sfinţilor mucenici şi mărturisitori Gurie, Samona şi Aviv, diaconul, glasul 2: De sus luând harul, înţelepţilor, celor din ispite le ajutaţi, prea lăudaţilor. Pentru aceasta, sfinţilor, pe tânără din amară moarte o aţi scăpat. Că voi sunteţi cu adevărat mărirea Edesei şi bucurie a lumii.

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfinţilor mucenici mărturisitori Gurie, Samona şi Aviv

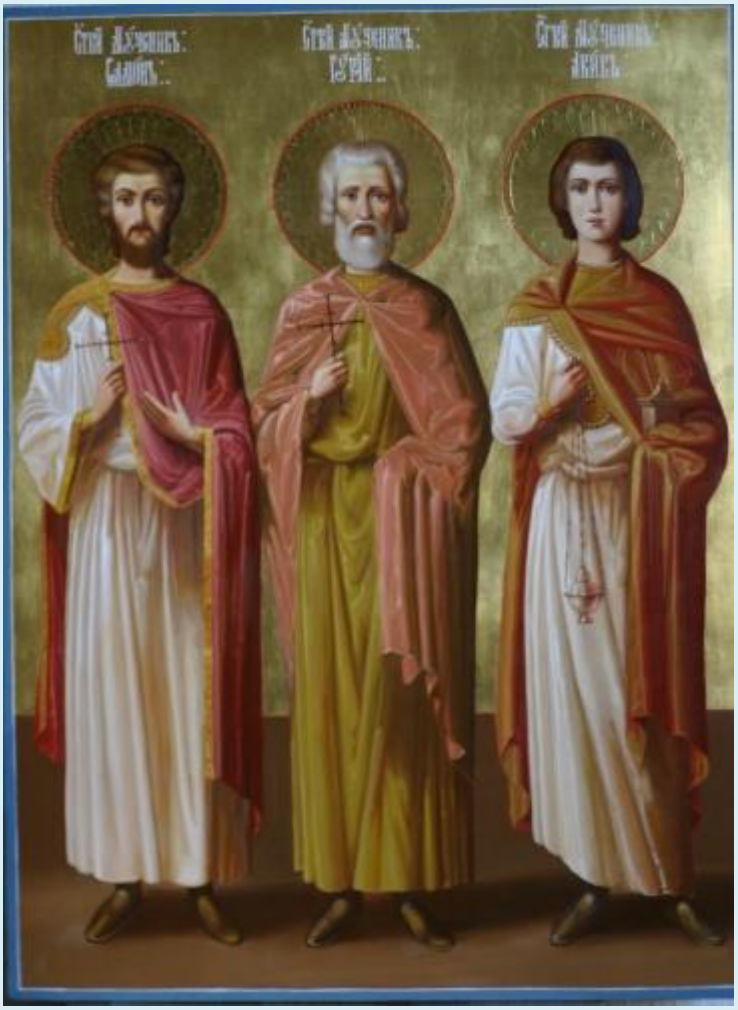

Când Biserica lui Dumnezeu era prea mult prigonită de slugile diavolului Diocleţian şi Maximian şi era înconjurată de multe primejdii, ca o corabie pe marea lumii, ***în acea vreme se aflau aproape de cetatea Edesei doi bărbaţi dreptcredincioşi şi cu fapte bune, anume Gurie şi Samona.*** Ei vieţuiau în locuri deosebite, ca într-un liman neînviforat; dar, fiind crescuţi în Edesa, n-au voit a rămâne într-însa, pentru gâlcevile şi fărădelegile ce se făceau în cetate, precum zice David: Văzut-am fărădelege şi pricire în cetate. Ci, ***fugind de lume şi de răutăţile ei, au ieşit afară din cetate şi depărtându-se de oamenii cei necredincioşi, se apropiau de Unul Dumnezeu, crezând în El şi slujindu-I cu osârdie ziua şi noaptea, în post, în rugăciune şi în păzirea sfintelor Lui porunci. Dar nu numai ei singuri slujeau Domnului cu credinţă, ci şi pe alţii îi povăţuiau; apoi pe mulţi necredincioşi, întorcându-i de la închinarea de idoli, îi aduceau către adevăratul Dumnezeu.***

Deci, înştiinţându-se despre dânşii Antonin, care era pus atunci de împăraţii romanilor ca stăpânitor în cetatea Edesei, a poruncit îndată să-i prindă pe ei şi pe

toţi cei care urmau învăţăturii lor. ***Fiind prinşi de păgâni, mărturisitorii lui Hristos, Gurie şi Samona, şi împreună cu dânşii mulţime de credincioşi, au fost ţinuţi sub strajă până la o vreme.*** Iar după câtăva vreme, chemând Antonin pe urmaşii lui Hristos, a poruncit tuturor să se plece poruncii împăratului şi să aducă jertfă idolilor; dar nici unul n-a voit să se lepede de Domnul lor. Atunci a poruncit să pună asupra lor răni multe, gândind că de va îndupleca spre închinarea de idoli pe învăţătorii creştinilor, apoi şi ceilalţi se vor pleca cu lesnire. Pentru aceea ***numai pe Gurie şi pe Samona i-a oprit la întrebare, iar pe ceilalţi, certându-i cu bătăi, i-a eliberat la casele lor ca şi cum şi-ar fi făcut milă cu dânşii.***

Deci, pe cei doi sfinţi mărturisitori punându-i înaintea judecăţii, a zis către dânşii: *"Marii noştri împăraţi vă poruncesc ca, depărtându-vă de credinţa creştinească, să vă închinaţi marelui zeu Die (Joie) şi să-i aduceţi tămâie în capiştea lui".*

La aceasta Sfântul Samona a răspuns: "Nu ne vom depărta de credinţa cea dreaptă, prin care aşteptăm să dobândim viaţă fără de moarte şi nu ne vom închina lucrurilor făcute de mâini omeneşti".

Sfântul Samona

Iar Antonin a zis: *"Sunteţi datori a împlini desăvârşit porunca împărătească".*

Gurie a răspuns: "De Sfânta noastră credinţă cea fără prihană nu ne vom lepăda niciodată, nici nu ne vom învoi cu dorinţa omenească cea rea şi

pierzătoare, ci vom face voia Domnului nostru, Care a zis: Tot cel ce Mă va mărturisi înaintea oamenilor şi Eu îl voi mărturisi pe el înaintea Părintelui Meu, Care este în ceruri. Iar cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda şi Eu de dânsul înaintea Părintelui Meu, Care este în ceruri".

Sfântul Gurie

Atunci a început judecătorul a-i îngrozi cu moarte, dacă nu se vor supune voii împărăteşti.

Dar Sfântul Samona i-a răspuns cu îndrăzneală, zicând: "Noi nu vom muri, o, muncitorule, făcând voia Ziditorului nostru, ci mai vârtos vii vom fi în veci. Iar de vom urma poruncii împărăteşti, deşi nu vom fi ucişi de tine, vom pieri singuri".

Acestea auzindu-le judecătorul Antonin, a poruncit să arunce pe sfinţi într-o temniţă întunecoasă.

În acea vreme a venit în Edesa ighemonul Muzonie, fiind trimis de păgânii împăraţi pentru uciderea creştinilor. Acela, scoţând din temniţă pe Sfinţii Mucenici Gurie şi Samona, i-a pus înaintea sa şi a zis către dânşii: "Aceasta este porunca împăraţilor noştri, ca să aduceţi vin şi tămâie la altarul lui Die. Iar de nu, apoi eu vă voi pierde cu multe munci. Căci trupul vostru îl voi zdrobi cu bătăi; apoi, spânzurându-vă de mâini şi de picioare, voi rupe toate încheieturile trupurilor voastre şi voi pune asupra voastră munci noi, ne mai auzite, pe care nu le veţi putea răbda".

Sfântul Samona *la acestea a răspuns: "Ne temem mai tare de viermii cei neadormiţi şi de focul cel nestins, care este gătit tuturor celor ce s-au lepădat de Domnul, decât de muncile pe care le-ai pomenit tu; pentru că Acela, Căruia îi aducem jertfă înţelegătoare, ne va întări pe noi în munci şi nebiruiţi ne va arăta; după aceea răpindu-ne din mâinile tale, ne va sălăşlui unde este petrecerea tuturor celor ce se veselesc. Deci, nu ne temem de îngrozirea ta, pentru că tu te într-armezi numai împotriva trupului, iar sufletul nu-l poţi vătăma. Căci până când sufletul vieţuieşte în trup, până atunci mai mult se curăţeşte şi se luminează prin muncile care se aduc trupului; şi cu cât se strică omul nostru cel din afară, cu atât se înnoieşte cel dinăuntru. De aceea prin răbdare alergăm spre nevoinţa care ne stă înainte".*

Iar ighemonul iarăşi a zis: "Lăsaţi nebunia voastră şi ascultaţi sfatul meu; depărtaţi-vă de rătăcirea voastră şi faceţi porunca împăratului, că nu veţi putea răbda muncile pe care vi le-am gătit vouă".

Sfântul Gurie *a răspuns: "Nici n-am rătăcit, precum ţi se pare, nici nu vom asculta sfatul nebuniei tale, nici voii împărăteşti nu ne vom supune. Căci nu vom fi atât de mici la suflet şi nebuni ca, temându-ne de muncile tale, să mâniem pe Domnul nostru. Deci nu ne vom teme, căci suntem robii Aceluia, Care, arătându-ne bogăţia bunătăţii Sale, şi-a pus sufletul pentru noi. Apoi, oare să nu stăm şi noi pentru Dânsul, împotriva păcatului până la sânge? Vom sta tare, pentru Iisus, Cel ce ne întăreşte pe noi. Vom sta neclintiţi de meşteşugirile vrăjmaşului; vom sta până când vom surpa pe vrăjmaşul cel ce s-a sculat asupra noastră".*

Deci, văzându-i muncitorul neclintiţi în credinţa lor, s-a întors spre a-i munci şi a poruncit să lege pe unul de o mână şi pe altul de altă mână şi aşa să-i spânzure; iar de picioarele lor să lege câte o piatră grea. Aşa au răbdat spânzuraţi de la ceasul al treilea până la ceasul al optulea; iar ighemonul în acea vreme zăbovea, judecând pe alţii. După aceasta i-a întrebat de voiesc să se plece poruncii împărăteşti ca să scape de munci. Iar ei au rămas neschimbaţi în mărturisirea lor cea bună. Atunci a poruncit muncitorul să-i dezlege şi să-i arunce într-o temniţă foarte întunecoasă, în care nu strălucea niciodată lumina soarelui, nici vântul nu o răcorea. Şi au petrecut în acea temniţă din ziua cea dintâi a lui august până la zece noiembrie, având picioarele legate în obezi. Iar ei, răbdând închisoare, foame şi sete, mulţumeau lui Dumnezeu.

După o închisoare atât de grea şi îndelungată, au fost scoşi la judecată înaintea ighemonului. Sfântul Gurie era abia viu, fiind slăbit de nevoia cea mare a temniţei, de multă foame şi sete; iar Sfântul Samona era sănătos. Şi i-a întrebat ighemonul, zicând: "Oare nu v-aţi socotit atâta vreme în temniţă şi nu v-aţi

schimbat inima voastră cea împietrită, ca să ascultaţi sfatul meu cel bun, ca, cinstind pe zeii noştri, să scăpaţi de nişte asemenea nevoi?"

Sfinţii au răspuns: "Cele ce am grăit ţie mai înainte, acelea grăim şi acum: Nu ne vom depărta de Domnul nostru Iisus Hristos, iar tu munceşte-ne pe noi cum voieşti!"

Deci, a poruncit muncitorul să ducă în temniţă pe Sfântul Gurie, care era bolnav, că nu voia să-l muncească atunci ca să nu moară degrabă; pentru că încă nădăjduia că îl va îndupleca spre a sa păgânătate. Iar pe Sfântul Samona a poruncit să-l spânzure de un picior cu capul în jos, iar de celălalt picior să-i lege o greutate de fier.

Şi a fost spânzurat astfel, de la ceasul al doilea din zi până la ceasul al nouălea. Atunci li s-a făcut milă de dânsul ostaşilor care stăteau împrejur şi-l sfătuiau rugându-l să se plece poruncii împărăteşti şi să scape de acele munci grele. Iar el nu le răspundea nimic, ci, uitându-se la cer, se ruga lui Dumnezeu din adâncul inimii şi pomenea minunile Lui cele din veac, zicând: ***"Doamne, Dumnezeul meu, fără de a Cărui voie nici o pasăre nu cade în laţ! Tu, Care ai desfătat inima lui David în nevoi, Care pe proorocul Daniil l-ai arătat mai tare decât leii şi pe cei trei tineri din Babilon i-ai făcut biruitori; Tu, Doamne, Cela ce ştii neputinţa firii noastre, vezi războiul care s-a sculat asupra noastră, căci se sârguieşte vrăjmaşul să zădărnicească lucrul mâinilor Tale şi să ne lipsească pe noi de slava care este la Tine. Ci Tu, cu ochiul bunei Tale îndurări, caută spre noi şi păzeşte în noi nestinsă făclia poruncilor Tale şi cu lumina Ta îndreptează paşii noştri şi ne învredniceşte a ne îndulci de fericirea Ta; că bine eşti cuvântat în vecii vecilor".***

Astfel rugându-se pătimitorul, un om scria repede cele grăite de dânsul. Apoi a poruncit ighemonul să dezlege pe Samona, dar fiind dezlegat nu putea să stea pe picioarele sale, pentru că încheieturile genunchilor şi ale coapselor se rupseseră din locurile lor. Deci, luându-l slujitorii, după porunca muncitorului, l-au dus în temniţă şi l-au pus lângă Sfântul Gurie.

Iar în luna noiembrie în 15 zile, Mozonie ighemonul, sculându-se la cântarea cocoşilor, a mers în divan unde se făceau judecăţile şi mergeau înaintea lui purtătorii de arme; apoi a şezut la judecată cu mare mândrie şi a poruncit să aducă înaintea sa pe Gurie şi Samona. Sfântul Samona mergea între doi ostaşi, ţinându-se de dânşii cu amândouă mâinile şi şchiopătând cu picioarele, pentru că erau rupte din încheieturi de când fusese spânzurat. Iar pe Gurie l-au dus slujitorii, fiindcă nu mai putea să păşească câtuşi de puţin, căci picioarele lui, care fuseseră strânse în obezi, erau rănite cumplit.

Căutând asupra lor, ighemonul a început a grăi: "Aţi avut vreme destulă să vă luaţi seama şi să alegeţi ce este mai bine, viaţa sau moartea. Spuneţi-mi dar acum, ce v-aţi gândit? Oare v-aţi săturat cu muncile ce au trecut şi acum v-aţi hotărât să împliniţi porunca împărătească, pentru ca să vă îndulciţi cu cei vii de lumina cea dulce?"

Sfinţii au răspuns la acestea: "Socotitu-ne-am şi ne-am ales ceea ce ne va fi nouă de folos. Am ales mai bine a primi moarte pentru Hristos, decât viaţa pentru lumea aceasta deşartă, pentru că destul ne este nouă vremea ce a trecut, în care ne îndulceam de lumina zilei celei întunecate. Iar acum, sufletele noastre doresc a trece către lumina cea neînserată".

Ighemonul a zis: "Mi-aţi surzit urechile cu cuvintele voastre cele potrivnice. Eu pe scurt vă grăiesc şi vă dau un sfat de folos: să puneţi tămâie pe altarul lui Die şi apoi vă veţi duce pe la casele voastre cu pace. Iar de nu, îndată voi porunci ca să vă taie capetele".

Sfinţii au răspuns: "Nu sunt de trebuinţă multe cuvinte; iată suntem înaintea ta şi ceea ce voieşti a face, nu întârzia, ci fă, pentru că noi nu vom înceta a spune că suntem robi ai Domnului nostru Iisus Hristos şi unui Dumnezeu ne închinăm, iar de închinarea idolilor ne lepădăm".

Atunci ighemonul a dat hotărâre asupra lor, ca să fie tăiaţi cu sabia.

Sfinţii, auzind despre tăierea cu sabia, s-au bucurat mult, fiindcă mai degrabă se vor dezlega de trup şi vor merge către Domnul Cel dorit. Deci tiranul a poruncit speculatorului, ca să pună pe mucenici într-o căruţă şi ducându-i departe după cetate, să le taie capetele acolo. Atunci sfinţii au fost duşi după cetate, pe porţile cele dinspre miazănoapte, neştiind nimeni dintre cetăţeni, pentru că toţi dormeau în acea vreme. Apoi i-a suit pe un munte ce se chema Vetilavicle; acolo stând ostaşii, a poruncit speculatorului să taie pe sfinţi.

Iar sfinţii coborându-se din căruţe, au cerut puţină vreme ca să se roage. Şi rugându-se cu sârguinţă, au zis la sfârşit: ***"Dumnezeule, Părintele Domnului nostru Iisus Hristos, primeşte cu pace sufletele noastre".***

Apoi întorcându-se Sfântul Samona către speculator, a zis: "Săvârşeşte porunca!"

După aceea, plecându-şi sfintele lor capete sub sabie, au fost tăiaţi pe când se lumina de ziuă. Şi astfel s-a săvârşit alergarea lor. Înştiinţându-se credincioşii despre sfârşitul sfinţilor mucenici, au mers şi au luat sfintele lor trupuri şi le-au îngropat cu cinste.

Trecând câţiva ani, păgânul împărat Liciniu, care împărăţea împreună cu marele Constantin, a venit în Nicomidia şi lepădându-se de Constantin, a pornit prigoană împotriva creştinilor, nepăzind aşezământul pe care-l făcuse cu marele Constantin. Pentru că acesta, dând lui Liciniu pe sora sa de soţie şi făcându-l părtaş al împărăţiei romanilor, a pus astfel de aşezământ ca Liciniu să nu facă nici un rău creştinilor, deşi era de credinţă păgână; ci pe fiecare să-l lase să vieţuiască după cum va voi şi orice credinţă va iubi, aceea să o ţină.

Liciniu, neţinând un aşezământ ca acesta şi lepădând dragostea către Constantin, făcătorul său de bine, s-a sculat asupra creştinilor în părţile Răsăritului şi mulţime mare de dreptcredincioşi îi pierdea cu felurite morţi. ***Atunci în oraşul mai sus numit Edesa, în care pătimiseră mai înainte Sfinţii Mucenici Gurie şi Samona, era un diacon numit Aviv. Acesta, umblând prin tot oraşul Edesa din casă în casă, învăţa pe oameni credinţa creştinească şi-i întărea în mărturisirea lui Hristos, încât pe mulţi necredincioşi îi sfătuia să trăiască cu plăcere de Dumnezeu.***

Înştiinţându-se despre dânsul eparhul cetăţii, anume Lisanie, a scris către împăratul Liciniu despre Aviv, că a umplut tot oraşul Edesa cu înşelăciunea creştinească. Deci, îl întreba ce porunceşte pentru dânsul. Pentru aceea Lisanie a scris către împăratul ca să ia de la dânsul stăpânire spre a munci pe creştini, căci încă nu-i era încredinţată puterea spre a face ceva rău creştinilor. Iar împăratul îndată a scris înapoi către dânsul, să pedepsească cu moarte pe Aviv. Deci, luând Lisanie porunca împărătească, a trimis să caute pe Sfântul Aviv spre a fi muncit.

Sfântul Aviv petrecea atunci într-o casă neştiută, împreună cu mama sa şi cu rudeniile sale, având sârguinţa spre înmulţirea Sfintei credinţe, pe care, unde nu putea pe faţă, o propovăduia în ascuns. Ostaşii, căutând pe fericitul diacon Aviv prin toată cetatea, el, în loc să se ascundă, s-a dat pe faţă şi ieşind din casa sa, s-a dat singur în mâinile ostaşilor. Acolo, întâlnind pe cel mai mare al ostaşilor, care avea numele Teoteki, a zis către dânsul: ***"Iată eu sunt Aviv, pe care aveţi poruncă a-l căuta; deci, luaţi-mă şi duceţi-mă la cel ce v-a trimis".***

Iar Teoteki, căutând către dânsul cu blândeţe, a zis: "Nu te ştie încă nimeni că ai venit la mine, omule; mergi dar şi te fereşte, ca să nu te vadă vreun ostaş şi să te prindă".

Sfântul a răspuns: "De nu mă vei lua tu, apoi mă voi duce singur şi mă voi arăta eparhului şi voi propovădui pe Hristosul meu înaintea împăraţilor şi a domnilor".

Iar Teoteki, auzind acestea, l-a dus la Lisanie, care l-a întrebat pe Sfântul despre neam şi despre nume.

Iar Sfântul, mai întâi a spus că este creştin; apoi, spunându-şi numele său, a zis că este dintr-un sat ce se numeşte Telseia.

Lisanie îl silea să jertfească idolilor uneori cu îngroziri, alteori cu momeli, sârguindu-se a-l întoarce de la Hristos spre slujirea idolilor. Dar el era tare în mărturisirea lui Hristos, ca un stâlp neclintit şi ca un zid nebiruit.

Muncitorul, neputând cu cuvinte a-l aduce la a sa păgânătate, a început a-l sili cu munci, căci a poruncit să-l spânzure şi să-i strujească trupul cu unghii de fier. După aceea iarăşi îl sfătuia cu cuvinte să se închine idolilor şi să aducă tămâie pe altarul jertfelor păgâneşti.

Iar sfântul îi răspundea cu bărbăţie, zicând: "Nimic nu mă va despărţi de Dumnezeul meu, chiar dacă mă vei munci cu mii de munci şi mai cumplite.“

Şi l-a întrebat muncitorul: "Ce folos vă este vouă creştinilor din aceste munci pe care le răbdaţi pentru Dumnezeul vostru? Şi ce răsplată aveţi de aici că trupurile voastre se zdrobesc în bucăţi şi vă alegeţi de bunăvoie moarte amară?"

Sfântul a răspuns: "De ai fi vrut, o, muncitorule, să cauţi cu adevărat spre nădejdea răsplătirii, care este făgăduită nouă de la Dumnezeul nostru, ai fi zis cu adevărat ceea ce a zis odinioară Apostolul Domnului: "Că nu sunt vrednice pătimirile vremii de acum faţă cu slava care o să se arate".

Iar muncitorul a râs de cuvintele mucenicului, socotindu-le neînţelepte, însuşi fiind neînţelept, ticălosul. Apoi văzând că nu poate despărţi pe bunul pătimitor de unul adevăratul Dumnezeu, l-a osândit să fie ars cu foc. Deci, făcând un foc mare afară din cetate unde era să fie pus mucenicul, mergea bucurându-se; pentru că voia să se aducă lui Dumnezeu jertfă şi ardere de tot. Apoi îl urma mama sa şi rudeniile sale, iar el îi mângâia şi-l sfătuiau să nu se mâhnească pentru dânsul, ci mai vârtos să se bucure că merge să stea înaintea lui Hristos, pe Care-L va ruga pentru dânşii.

Venind la foc s-a rugat mult şi dând sărutarea cea mai de pe urmă maicii sale şi tuturor cunoscuţilor săi, a intrat în văpaie. Şi îndată şi-a dat sufletul în mâinile Domnului. Iar după ce s-a stins focul, a aflat mama sa dimpreună cu alţii, trupul fiului său nevătămat de foc şi luându-l, l-au uns cu mir şi l-au îngropat lângă mormântul Sfinţilor Mucenici Gurie şi Samona, care pătimiseră mai înainte; pentru că, după câţiva ani, în aceeaşi zi a pătimit şi Sfântul Aviv, în care au pătimit şi ceilalţi sfinţi.

Apoi, încetând prigoana, credincioşii au zidit o biserică în numele acestor trei Sfinţi mucenici şi au pus într-însa sfintele lor moaşte într-o raclă ce izvora celor bolnavi tămăduiri şi multe minuni făcea acolo. Din aceste ***minuni***, vom pomeni aici una prea mărită ce s-a făcut acolo.

Odată s-a ridicat asupra împărăţiei greceşti un neam păgân barbar de la Răsărit, care locuia aproape de perşi, ce se chema Etalite şi multe cetăţi pustiind şi robind, a ajuns până la Edesa, vrând ca s-o ia şi pe dânsa şi s-o nimicească, precum nimicise şi multe altele. Deci împăraţii greci vrând să apere cetatea de vrăjmaşi şi să o scape de înconjurare, au adunat mulţimea oştilor lor şi le-au trimis spre ajutor la cetatea Edesa.

Intrând oştile greceşti în Edesa, au rămas într-însa multă vreme apărând cetatea de barbari. Şi era în oastea grecilor un ostaş de neam got. Acest ostaş s-a întâmplat în Edesa că a fost în gazdă în casa unei văduve înţelepte, cu numele

Sofia, care avea o singură fiică, cu numele Eufimia, pe care o păzea în feciorie ca pe lumina ochilor, învăţând-o obiceiurile cele bune şi frica de Dumnezeu. Apoi se sârguia s-o ascundă de vederea oamenilor, căci era foarte frumoasă la faţă. De aceea o păzea maica sa într-o cameră deosebită ca să n-o vadă ochii bărbăteşti. Dar petrecând gotul acela multă vreme în casa văduvei, s-a întâmplat de a văzut odată copila şi minunându-se de frumuseţea ei, s-a rănit foarte cu inima şi se gândea neîncetat în ce chip ar putea s-o înşele.

Deci apropiindu-se de maica sa, a început să o roage ca să-i dea de soţie pe fiica ei cu toate că ticălosul acesta de got avea în ţara sa femeie şi copil. Însă tăinuia aceasta şi se făcea ca şi cum ar fi neînsurat, spre a dobândi ceea ce poftea.

Dar mama copilei se lepăda de dânsul, zicând: "Nu voi da în pământ străin pe fiica mea cea unică pentru că tu eşti om străin şi vrei s-o duci pe fiica mea în pământul tău; iar eu aş fi foarte mâhnită fără dânsa, căci n-am alt fiu sau fiică, cu care aş putea să mă mângâi în văduvia mea, decât numai pe aceasta singură. Deci nu ţi-o voi da pentru că nu pot trăi dacă nu voi vedea faţa ei".

Atunci el, umplându-se de mânie, a început a o îngrozi foarte, zicând: "De nu-mi vei da pe fiica ta, nu voi ieşi de aici până când nu voi aduce multe rele asupra ta şi te voi arunca în cea mai mare nevoie; căci sunt ostaş şi orice fel de ispită voi vrea, pot să ţi-o fac lesne".

Iar ea, deşi era singură şi nu avea cine să-i ajute, cu îndrăzneală i se împotrivea. Atunci ostaşul o rugă cu momeli; apoi cu îngroziri o sfătuia ca să-i dea pe fiica ei spre însoţire. Astfel a supărat-o toată vremea cât a petrecut acolo, dându-i daruri - căci nu era dintre cei săraci - şi a cumpărat atât văduvei cât şi fiicei sale, podoabe de aur şi haine scumpe, ca să poată dobândi ceea ce dorea.

Însă văduva nici darurile nu le primea, ci se lepăda de dânsul, ascunzând copila cu mai mare pază, ca să n-o mai vadă acel ostaş fărădelege. Iar odată văduva a zis către dânsul: "Eu am auzit că tu ai în ţara ta femeie şi copil".

Iar el, fiind biruit de dorul copilei şi neavând frică de Dumnezeu, a început a se jura şi a se blestema zicând că niciodată n-a avut femeie, ci voieşte a avea de soţie pe fiica ei şi a o face doamnă peste toată averea ce o are în patria lui. Iar văduva Sofia a crezut pe acest ostaş viclean pentru că se jura cu mii de jurăminte şi chema pe Dumnezeu ca martor că nu are femeie.

Atunci s-a plecat văduva spre rugămintea lui şi a voit să-i dea pe fiica sa Eufimia. Deci, ridicându-şi mâinile către Dumnezeu a zis: "Tu, Stăpâne, eşti Părintele orfanilor şi judecătorul văduvelor, caută cu milostivire spre zidirea Ta şi nu lăsa pe copila aceasta care se însoţeşte cu acest bărbat necunoscut. Nu

trece cu vederea sărăcia mea şi nu mă lăsa pe mine fără de ajutor, pentru că nădăjduind spre purtarea Ta de grijă, dau pe sărmana mea fiică acestui om străin şi pe Tine Te iau martor jurămintelor şi făgăduinţelor lui".

Apoi copila a fost dată acelui got şi săvârşindu-se nunta, trăiau în pace. Iar fiica a zămislit un fiu; dar mai înainte de a naşte s-au dus potrivnicii de la cetate, căci n-au putut s-o robească pentru că oastea grecească ce era înăuntru apăra bine zidurile ei, făcând mult război împotriva vrăjmaşilor. Iar mai vârtos se apăra cetatea cu rugăciunile Sfinţilor Mucenici Gurie, Samona şi Aviv.

Deci, ducându-se vrăjmaşii înapoi şi oastea grecească trebuia să se întoarcă într-ale sale. Atunci şi gotul se sârguia să se întoarcă în ţara sa, iar maica, tânguindu-se nemângâiată de despărţirea fiicei sale, voia să n-o dea gotului s-o ducă în pământ străin. Însă nu putea rupe legătura însoţirii ce era legată prin legea firii.

Deci, voind vicleanul ginere să plece cu soţia, Sofia l-a luat pe el şi pe fiica ei şi i-a dus în biserica Sfinţilor răbdători de chinuri, Gurie, Samona şi Aviv şi, aşezându-i înaintea sicriului lor, a zis către ginerele său: "Eu nu-ţi încredinţez pe fiica mea, dacă nu-mi vei da garanţi pe aceşti sfinţi care au pătimit pentru Hristos. Atinge-te dar de sfânta lor raclă şi jură că nu vei face nici un rău fiicei mele, ci o vei avea în dragostea ce i se cuvine şi în cinste".

Gotul, crezând că acest lucru este uşor, îndată, fără sfială s-a atins de cinstitul sicriu al sfinţilor mucenici, zicând: "Din mâinile voastre, o, sfinţilor, primesc pe copila aceasta şi pe voi vă fac martori maicii sale, că nici un rău nu voi face soţiei mele, nici n-o voi mâhni niciodată, ci o voi păzi pe dânsa până la moartea mea". Aşa vorbea gotul, ba încă se jura pe Dumnezeu, netemându-se că Domnul Dumnezeul izbândirilor va răsplăti lui după faptele sale şi după vicleşugul lui îl va pierde.

Iar maica, auzind jurământul ginerelui său, a strigat către Sfinţii mucenici, zicând: "Vouă, după Dumnezeu, o, Sfinţilor Mucenici, vă încredinţez pe fiica mea şi prin voi o dau acestui străin".

Astfel rugându-se, s-au sărutat una pe alta cu dragoste şi s-au despărţit. Văduva Sofia s-a întors acasă, iar gotul şi Eufimia au plecat în calea lor. Apoi pe sluga pe care o aveau atunci pe lângă dânşii, a eliberat-o, ca să nu se descopere taina din casa ei.

După o cale atât de lungă, ajungând la patria gotului şi fiind aproape de casa lui, s-a repezit gotul asupra copilei ca un vrăjmaş cu mare răutate, uitând de dragostea cea faţă de dânsa şi de jurământul ce-l dăduse. A dezbrăcat de pe dânsa hainele cele scumpe şi podoabele cele de aur şi a îmbrăcat-o în haine

proaste, ca pe o roabă şi scoţând sabia, a îngrozit-o pe dânsa, zicând: "De vrei să fii vie, atunci când vei intra în casa mea, să nu spui nimănui nimic din cele ce s-au petrecut între noi, ci să zici că-mi eşti roabă; fiindcă eu am în casa mea femeie şi copil, iar tu să fii roaba femeii mele şi să te supui ei în toate. Iar de vei spune ei sau altcuiva din rudeniile mele că te-am luat pe tine de soţie, atunci sabia aceasta îndată o vei vedea pe grumazul tău şi vei muri cu amar".

Astfel văzându-se copila înşelată şi batjocorită de acel barbar, auzind îngrozirea lui, s-a înspăimântat şi fiindu-i frică, a zis către dânsul: "Oare aceasta este dragostea ta? Aceasta este împlinirea făgăduielilor tale? Acestea sunt jurămintele tale? Oare astfel ţi-a fost gândul, ca pe mine soţia ta, să mă faci roabă, eu care eram slobodă? Eu pentru tine am lăsat pe maica mea, rudenii şi patrie şi m-am lipit de tine cu dragoste nefăţarnică, crezând cuvintelor tale pe care le-ai întărit cu jurământ. Iar tu acum îmi răsplăteşti cu amar în locul dragostei mele şi în loc de bărbat şi soţ te-ai făcut vrăjmaş şi muncitor aducându-mă în pământ străin, ca să mă pierzi pe mine aici".

Acestea zicând, şi-a ridicat mâinile şi ochii către cer, oftând din adâncul inimii şi tânguindu-se amar şi plângând, a strigat către Dumnezeu, zicând: "Dumnezeul părinţilor mei, vezi nevoia mea, auzi suspinul meu şi ia aminte la glasul rugăciunii mele. Vezi ce-mi face mie călcătorul de jurământ şi mă izbăveşte din toate răutăţile acestea cu rugăciunile sfinţilor tăi plăcuţi, care pentru Tine au pătimit. O, Sfinţilor Mucenici Gurie, Samona şi Aviv, pe voi vă chem acum, ajutaţi-mi mie celeia ce am căzut în neaşteptată nevoie; pentru că eu, nădăjduind spre voi, am mers după gotul acesta. Deci fiţi răzbunători asupra lui, iar pe mine izbăviţi-mă dintr-o nevoie ca aceasta".

Astfel tânguindu-se ea cu amar şi rugându-se către Dumnezeu în taina inimii sale, a intrat în casa gotului.

Iar femeia văzând pe copilă şi luând aminte la frumuseţea ei, s-a tulburat de zavistie căci zicea că bărbatul ei a luat pe tânăra aceasta cu gând rău. Deci a întrebat pe bărbatul său, zicând: "Cine este fecioara aceasta şi de unde ai adus-o?"

Iar el a zis: "Am adus-o din Edesa, ca să-ţi fie ţie roabă".

Iar femeia a zis: "Frumuseţea feţei o arată a fi liberă, nu roabă".

Iar bărbatul a zis: "Deşi a fost liberă în pământul ei, precum faţa o arată, însă acum este roaba ta".

Iar Eufimia, de frică, neîndrăznind a zice ceva, tăcea şi se supunea femeii gotului, slujind ca o roabă doamnei sale, pentru că nu ştia ce să facă pentru a se izbăvi de primejdia ce o cuprinsese.

Acolo făcea slujbă ca o roabă şi având pe sfinţii mucenici totdeauna în mintea sa, grăia către dânşii cu lacrimi: "Sârguiţi de ajutaţi-mi mie, roabei voastre, o, sfinţilor, sârguiţi-vă de mă miluiţi şi nu treceţi cu vederea batjocura şi înşelăciunea ce mi s-a făcut".

Iar stăpâna ei, având pizmă în inima sa, s-a făcut aspră şi cumplită spre copilă şi-i poruncea să facă lucrurile cele mai grele şi în multe feluri o muncea. Apoi mai cumplit decât toate era, că nu voia să vorbească cu dânsa niciodată şi nici tânăra nu ştia limba aceea, neputând să spună stăpânei sale nimic. Căci se temea de got ca să nu o omoare, dacă ar spune stăpânei sale ceva din cele privitoare la sine. Iar după puţină vreme femeia gotului a cunoscut că Eufimia este îngreuiată şi s-a aprins asupra ei cu mai multă pizmă şi mai cumplită mânie, poruncindu-i a face lucrurile cele mai aspre şi mai grele, vrând cu acest chip s-o omoare.

Împlinindu-se zilele, a născut un băiat care avea asemănarea gotului, tatăl adevărat al acelui prunc. Iar femeia gotului văzând copilul că după chip este asemenea bărbatului său, s-a umplut de nespusă mânie şi cugetă în ce chip să-l omoare.

Şi a zis către bărbatul său: "În zadar te lepezi că n-ai cunoscut pe tânăra aceasta, pentru că iată, pruncul cel născut dintr-însa este adevărată dovadă; căci îţi seamănă ţie în toate".

Iar el iarăşi s-a lepădat, zicând: "Nu este adevărat, căci eu niciodată n-am cunoscut-o, iar tu ai stăpânire peste dânsa şi orice voieşti fă cu dânsa căci este roaba ta".

Atunci prea înrăutăţita femeie a pus în mintea sa gând să omoare pe copil cu otravă. Şi după puţină vreme a pregătit otravă de moarte, apoi a trimis pe maica copilului la lucru.

Rămânând copilul singur, femeia i-a turnat otrava cea de moarte în gura lui şi îndată a murit copilul. Întorcându-se maica de unde a fost trimisă, a văzut pe copil zăcând mort şi s-a umplut de negrăită jale, încât i se rupea inima de mare supărare pentru copil. Ea nu ştia care este pricina morţii copilului, pentru că nu fusese nimeni atunci în casă, când stăpâna sa a turnat otrava în gura copilului. Deci, privind maica pe fiul său, a văzut otrava curgând din gura lui şi şi-a adus aminte că stăpâna s-a lăudat odată asupra ei şi asupra copilului că îi va pierde pe

dânşii cu moarte. Atunci a priceput că ea este pricina morţii copilului, însă tăcea neîndrăznind a zice ceva.

Şi luând puţină pânză, a şters otrava care curgea din gura copilului şi a păstrat-o la sine, nespunând nimănui taina aceea; apoi a îngropat copilul. După câteva zile gotul a chemat la ospăţ pe prietenii săi şi tânăra slujea la masă. Deci, când a venit vremea să dea paharul la stăpâna sa, vrând să cunoască dacă într-adevăr ea a omorât copilul ei cu otravă, a luat pânza aceea cu care ştersese gura copilului şi a înmuiat-o în ascuns în paharul cel cu băutură şi scoţând-o, a stors-o iarăşi în pahar. Apoi a dat băutura aceea stăpânei sale. Aceasta, neştiind nimic, a băut din pahar şi astfel s-a întors durerea la capul ei, căci în acea noapte a murit repede femeia gotului, căzând în groapa pe care a săpat-o altuia.

Gotul, sculându-se a doua zi şi văzând pe femeia lui moartă, s-a spăimântat de moartea ei cea repede. Apoi s-a umplut toată casa de jale, adunându-se rudeniile, prietenii şi vecinii şi plângând pentru dânsa. După aceea, zidind mormânt frumos, a îngropat-o cu cinste şi trecând şapte zile de la moartea ei şi-au adus aminte rudeniile moartei de tânăra cea adusă din Edesa şi au zis: "Nu este altcineva pricina morţii rudei noastre decât numai roaba aceasta, căci ea totdeauna avea pizmă asupra ei".

Deci s-au sculat toţi asupra Eufimiei şi voiau s-o dea ighemonului ca s-o bată şi s-o întrebe cum a omorât pe stăpâna sa. Dar nefiind atunci ighemonul acasă, cei fărădelege au făcut alt sfat şi au hotărât ca să îngroape pe Eufimia de vie, împreună cu cea moartă. Deci, descoperind mormântul celei moarte, au pus pe tânăra acolo, lângă trupul cel împuţit şi plin de viermi, ca să moară cu moarte negrăită, apoi au prăvălit o piatră mare peste mormânt şi au pus strajă. Cine va putea spune supărarea şi necazul ce avea atunci în mormânt tânăra aceea? Căci era cuprinsă de frică, de spaimă mare şi de plângere. Să-şi închipuiască cineva ce fel de frică şi nevoie are omul viu închis în mormânt, împreună cu un trup împuţit.

În acea strâmtoare fiind Eufimia, a strigăt din mormânt către Dumnezeu în amărăciunea inimii sale, precum odinioară proorocul Iona în pântecele chitului şi se ruga, zicând: "Doamne, Dumnezeul puterilor, Care Te odihneşti peste heruvimi şi vezi adâncurile; Tu vezi amărăciunea inimii mele şi strâmtorarea mea în acest mormânt întunecos şi împuţit. Tu ştii că pentru numele Tău am fost dată acestui got fără de lege, căci el, jurându-se cu numele Tău, m-a luat pe mine. Deci, miluieşte-mă pentru numele Tău Cel sfânt. Tu omori şi faci viu, pogori în iad şi ridici; deci izbăveşte-mă din această moarte amară şi mă scoate din acest mormânt ca din iad căci eşti puternic a scula şi pe cei morţi, cu cât mai vârtos pe mine cea vie, care sunt aproape de moarte; deci scoate-mă din porţile morţii. Miluieşte-mă, o, Stăpâne, pentru rugăciunile Sfinţilor Tăi Mucenici

Gurie, Samona şi Aviv a căror vărsare a sângelui şi moarte a lor ai primit-o ca pe o jertfă curată. O, Sfinţilor Mucenici, vrăjmaşul meu v-a pus garanţi maicii mele; deci miluiţi-mă pe mine, care pier cumplit".

Astfel rugându-se în amărăciunea sufletului, iată s-au arătat trei bărbaţi purtători de lumină, strălucind ca trei luceferi, adică Sfinţii Mucenici Gurie, Samona şi Aviv. Şi îndată a pierit duhoarea care era în mormânt, iar Eufimia a mirosit frumoasă mireasmă care ieşea nu din trup, ci de la sfinţii mucenici cei ce se arătaseră.

Sfinţii au zis către dânsa: "Îndrăzneşte, fiică şi nu te teme; degrab vei dobândi mântuirea".

Acestea zicând sfinţii, s-a îndulcit inima Eufimiei de vederea cea prea luminată a sfinţilor şi de cuvintele lor cele mângâietoare. Apoi, umplându-se de bucurie, a adormit cu un somn dulce. Iar pe când dormea, a fost luată din mormânt, cu puterea cea nevăzută şi atotputernică a lui Dumnezeu şi într-un ceas a fost adusă în Edesa în biserica Sfinţilor Mucenici Gurie, Samona şi Aviv, unde a fost pusă lângă cinstitul lor mormânt. Şi era atunci noapte când a fost adusă Eufimia şi se săvârşea în biserică obişnuita cântare a Utreniei.

Deşteptându-se din somn, a văzut iarăşi pe Sfinţii mucenici zicând către dânsa: "Bucură-te, fiică şi cunoaşte unde eşti acum. Iată am împlinit ceea ce am făgăduit; mergi acum cu pace la maica ta".

Zicând acestea, s-au făcut nevăzuţi, iar tânăra sculându-se, lua seama unde este; căci cunoştea acum că nu este în mormânt. Apoi, văzând zidurile bisericii şi cinstita raclă a Sfinţilor Mucenici şi auzind cântarea clericilor, a cunoscut că este în Edesa în biserica Sfinţilor răbdători de chinuri ai lui Hristos, Gurie, Samona şi Aviv.

Deci s-a umplut de negrăită bucurie şi veselie şi, cuprinzând cu dragoste racla Sfinţilor Mucenici, cu lacrimi a dat mulţumire lui Dumnezeu şi sfinţilor Lui pentru mila ce a făcut cu dânsa. Şi astfel grăia în mulţumirea sa: Dumnezeul nostru, în cer şi pe pământ, toate câte a vrut a făcut. Trimis-a din cer şi m-a mântuit. Bine eşti cuvântat, Doamne, Cel ce mântuieşti pe cei ce nădăjduiesc spre Tine. Seara se va sălăşlui plângere şi dimineaţa bucurie.

Acestea şi multe altele zicând ea cu lacrimi de bucurie, preotul a auzit cuvintele şi plângerea ei. Apoi, apropiindu-se de dânsa, a întrebat-o: "Cine eşti tu şi pentru ce plângi aşa?" Iar ea, deschizându-şi gura, a început a-i spune lui toate cu de-amănuntul; cum a fost dată de maica sa gotului, în urma jurământului de lângă racla sfinţilor şi ce a pătimit de la acel călcător de jurământ; cum a fost

închisă în mormânt şi cum, rugându-se ea, i s-au arătat Sfinţii Mucenici şi într-un ceas au adus-o pe ea din ţara goţilor în biserica aceasta. Iar preotul, auzind acestea, s-a spăimântat, mirându-se de puterea cea mare a lui Dumnezeu. Însă nu voia să creadă desăvârşit cele grăite şi a întrebat-o: "Cine este maica ta?" Apoi înştiinţându-se că văduva Sofia este maica ei, a trimis îndată după dânsa, chemând-o să vină la biserică.

Sofia, neştiind nimic, a venit degrabă şi văzând pe fiica sa stând lângă cinstita raclă a sfinţilor mucenici, îmbrăcată în haine proaste, s-a spăimântat de o vedere ca aceea nenădăjduită; apoi s-au îmbrăţişat, plângând amândouă, încât nu puteau să vorbească vreun cuvânt. După aceea, nu degrabă potolindu-se de tânguirea lor cea cu lacrimi, a întrebat-o maica sa: "Cum ai venit aici, fiica mea prea dulce şi pentru ce eşti îmbrăcată cu aceste haine întinate?" Iar ea a spus toate cu de-amănuntul cele ce a pătimit în pământ străin de la acel bărbat viclean, cum ieri a fost îngropată în mormânt şi cum a fost scăpată cu prea slăvire şi a fost adusă aici, prin mijlocirea Sfinţilor Mucenici Gurie, Samona şi Aviv.

Auzind acestea, mama ei se topea cu inima de durere. Şi toţi cei ce se întâmplaseră acolo, ascultând cuvintele ce le spunea Eufimia, se minunau foarte şi prea măreau puterea lui Dumnezeu cea atotputernică şi mila Lui.

Apoi mama ei, căzând înaintea raclei Sfinţilor Mucenici, înălţa mulţumire lui Dumnezeu şi sfinţilor Lui cu mare glas; şi toată ziua aceea a petrecut-o în biserică, rugându-se, mulţumind lui Dumnezeu şi cuprinzând racla sfinţilor mucenici cu dragoste şi cu osârdie. Iar seara târziu, luând maica pe fiica sa, s-a dus cu bucurie la casa ei, lăudând pe Dumnezeu.

A doua zi a străbătut prin toată cetatea vestea despre acea minune. Şi s-au adunat de pretutindeni în casa văduvei rudeniile şi vecinii care se minunau de cele ce povestea copila Eufimia. Apoi toţi lăudau numele Domnului, propovăduindu-se ajutorul Sfinţilor Mucenici. De aici înainte Sofia a vieţuit împreună cu fiica ei cu plăcere de Dumnezeu, povestind tuturor puterea Lui, care se arătase lor cu milostivire. Şi Eufimia zicea: "Dreapta Domnului a făcut putere, dreapta Domnului m-a adus pe mine de la goţi la Edesa. Nu voi muri, ci voi fi vie şi voi povesti lucrurile Domnului".

Iar Dumnezeu a făcut izbânda acelui got călcător de jurământ în acest chip. După câţiva ani acel neam păgân, care şi mai înainte dăduse război asupra grecilor, unindu-se cu perşii, iarăşi s-a răsculat asupra ţinutului aceluia şi încerca să ia cetatea Edesa. Pentru aceea iarăşi a fost trimisă oastea grecească la Edesa spre apărarea cetăţii. Şi a venit împreună cu oastea aceea şi gotul cel mai sus pomenit, care cu vicleşug şi cu înşelăciune luase de la Sofia pe fiica ei,

Eufimia. El nu ştia nimic de minunea ce se făcuse, căci socotea acum că Eufimia a murit în mormânt fiind închisă cu femeia sa cea moartă. El a venit la casa Sofiei ca la soacra sa, neruşinându-se. Dar ea, văzând că vine, a ascuns pe Eufimia în cămara cea mai dinăuntru şi l-a primit în casa sa ca pe un ginere al său, ca şi cum se bucura de venirea lui.

Apoi, adunându-şi rudeniile sale şi vecinii, a început înaintea lor a întreba pe got, zicând: "Cum aţi călătorit de aici şi cum s-a păzit fiica mea, fiind pe cale îngreuiată şi cum a născut? Căci multă mâhnire am avut pentru dânsa şi mă temeam să nu i se întâmple ceva de supărare, pe cale".

Iar el a răspuns: "Dumnezeu, cu rugăciunile tale, ne-a uşurat calea de am călătorit fără necaz şi fiica ta este sănătoasă şi a născut un băiat. Ea îţi trimite închinăciune prin mine şi de nu ne-ar fi fost fără de veste această plecare, apoi şi fiica ta ar fi venit la tine, împreună cu mine şi cu copilul, ca să te mângâi împreună cu dânsa. Dar va veni în altă vreme mai lesnicioasă".

Sofia, auzind cuvintele acestea s-a aprins de dreaptă mânie faţă de cuvintele mincinoase ale acestui om rău şi a strigat tare, rupându-şi hainele şi zicând: "Înşelătorule, vicleanule şi ucigaşule! Ce ai făcut cu fiica mea?"

Zicând acestea, a scos pe Eufimia din cămara cea dinăuntru şi a adus-o înaintea ucigaşului. Apoi a zis: "Oare cunoşti pe această tânără? Cine este aceasta? Ştii unde ai închis-o pe dânsa, călcătorule de jurământ? Cum ai dat-o morţii, nelegiuitule?"

Iar el, auzind aceste cuvinte şi văzând pe Eufimia, s-a cutremurat şi a rămas fără de glas, ne mai putând a-şi deschide gura să grăiască vreun cuvânt; ci era ca un mort.

Atunci, rudeniile şi vecinii care se adunaseră acolo, l-au închis cu grijă într-o cameră şi au pus strajă la uşă. Iar Sofia împreună cu fiica sa, chemând un scriitor, au scris toate cele ce li s-au întâmplat, nelăsând nimic nescris din acea minune. Apoi, mergând la fericitul Evloghie, episcopul acelei cetăţi, i-a dat acea scrisoare, spunându-i despre venirea vrăjmaşului şi vicleanului său ginere. Iar episcopul citind scrisoarea, îndată, luând clerul său, a mers la voievodul care era peste oştile greceşti ce veniseră acolo. Şi a poruncit ca înaintea voievodului să se citească scrisoarea aceea, dată de văduva şi de fiica sa, în care era scrisă cu amănuntul minunea Sfinţilor Mucenici.

Voievodul, ascultând cu luare aminte, s-a spăimântat de acea minune prea mărită şi toţi cei care erau împreună cu dânsul s-au umplut de frică. Apoi voievodul îndată a poruncit să aducă înaintea lui atât pe got, cât şi pe văduva

Sofia împreună cu fiica sa Eufimia. Şi a poruncit ca să se citească iarăşi povestirea în auzul tuturor, căci se adunase mulţime de popor în curtea voievodului, bărbaţi şi femei. Deci, voievodul a întrebat pe got dacă sunt adevărate cele scrise, iar gotul a răspuns că sunt adevărate şi nu este nici o minciună într-însele.

Atunci voievodul a zis către dânsul: "Ucigaşule, ticălosule, cum nu te-ai temut de Dumnezeu, nici de judecata Lui cea înfricoşată? Cum nu te-ai înfricoşat de jurământul ce l-ai făcut lângă racla Sfinţilor Mucenici, pe care i-ai făcut garanţi şi martori ai făgăduinţei tale? Pentru ce n-ai miluit pe fecioara pe care ai înşelat-o cu vicleşugul tău? Deci primeşte vrednica pedeapsă pentru faptele tale!" Şi îndată a poruncit să-i taie capul cu sabia şi să ardă în foc trupul lui.

Dar iubitorul de Dumnezeu episcop a rugat mult pe voievod ca să nu piardă cu moarte pe got, ci să facă milă cu dânsul şi să-l lase viu, ca să prea mărească minunile lui Dumnezeu.

Iar voievodul a răspuns episcopului: "Mă tem a milui pe cel ce a făcut atâta răutate, ca să nu mânii pe Sfinţii Mucenici pe care i-a înşelat acest călcător de jurământ".

Deci, gotul a fost tăiat după porunca voievodului, iar pentru rugămintea episcopului, trupul lui n-a fost ars ci l-a îngropat în pământ şi astfel a luat sfârşit acel om ticălos.

Astfel, Dumnezeu Se prea mărea întru sfinţii Săi, Căruia şi de la noi păcătoşii, să-I fie slavă, cinste şi închinăciune, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor mucenici şi mărturisitori: Gurie, Samona şi Aviv

În această lună (noiembrie), ziua a cincisprezecea, pomenirea Sfinţilor mucenici şi mărturisitori: Gurie, Samona şi Aviv.

Dintre aceşti Sfinţi mucenici, Samona şi Gurie s-au nevoit în zilele împăratului Diocleţian şi a guvernatorului Antonie.

Gurie se trăgea din satul Sargochitia, iar Samona din Ganad. Fiind pârâţi că sfătuiesc pe oameni să nu jertfească la idoli, îndată i-au spânzurat şi pe unul şi pe altul de câte o mână, îngreuindu-le picioarele cu pietre şi au stat spânzuraţi de la al treilea ceas, până la al şaselea. Apoi coborându-i, i-au băgat într-o temniţă întunecoasă, cu picioarele strânse în butuci şi au zăcut patru luni, chinuiţi de foame şi de sete, în legături. Apoi scoţându-i iarăşi, au spânzurat pe Sfântul Samona de un picior şi deznodându-i-se genunchiul l-au spânzurat cu capul în jos, de la al doilea ceas, până la al cincilea. Iar pe Sfântul Gurie, lăsându-l mai mult mort decât viu, l-au scos a doua zi de i-au tăiat capul.

Iar Aviv, diacon fiind cu rânduiala, a fost pârât în zilele împăratului Liciniu că învaţă în oraşe şi în sate cuvântul Domnului. De aceea, ţinându-l spânzurat şi

bătându-l, l-au adus iarăşi la cercetare şi neînduplecându-se după voia tiranului, a fost dat focului şi aşa îşi săvârşi mucenicia sa.

Proloage - Pomenirea Sfinţilor mucenici şi mărturisitori: Gurie, Samona şi Aviv

Luna noiembrie în 15 zile: pomenirea Sfinţilor mucenici şi mărturisitori: Gurie, Samona şi Aviv.

Dintre aceşti Sfinţi mucenici, Samona şi Gurie, s-au nevoit pentru dreapta credinţă în zilele împăratului Diocleţian (286-305).

Gurie se trăgea din satul Sardochitia, iar Samona din Gonad. Şi, pârâţi fiind că sfătuiesc poporul să nu aducă jertfe idolilor neînsufleţiţi, au fost prinşi şi puşi la chinuri. Deci, îndată i-au spânzurat şi pe unul şi pe altul de câte o mână, atârnându-li-se de picioare pietre grele, care să-i tragă în jos; şi au stat aşa vreme îndelungată, de la al treilea ceas până la ceasul al şaselea, desfăcându-li-se, cu dureri cumplite, încheieturile mâinilor şi picioarelor. Pogorându-i apoi din spânzurătoare, i-au aruncat într-o temniţă umedă şi întunecoasă, cu picioarele prinse în butuci şi au zăcut acolo patru luni, chinuiţi de foame şi de sete şi în legături. Scoţându-i, iarăşi, păgânii se pregăteau să-i pună din nou la chinuri. Dar văzând pe Sfântul Gurie că este cu totul sfârşit de puteri, încât era mai mult mort decât viu, l-au scos a doua zi şi i-au tăiat capul. Iar pe Sfântul Samona, l-au spânzurat de un picior, cu capul în jos şi, ţinându-l aşa mai multe ceasuri, i s-au desprins genunchii şi s-a prăbuşit în chinuri neînchipuite şi i-au tăiat capul.

Iar Aviv, diacon al bisericii fiind cu rânduiala, a fost pârât în zilele împăratului Liciniu (302-324) că învăţa, în oraşe şi în sate, cuvântul Domnului. Deci, spân-

zurându-l pe un lemn, l-au bătut cu mare cruzime, de i-au umplut tot trupul de răni şi de sânge. Şi aducându-l iarăşi la întrebări şi nevoind să se lepede de Hristos, l-au băgat în foc şi aşa s-a săvârşit mucenicul acesta.

Întru această zi, învăţătură a Sfântului Ioan Gură de Aur.

Să se ştie că cel ce face milostenie din dreapta avere şi ca un plăcut lui Dumnezeu vieţuieşte şi toată fapta bună o săvârşeşte, acesta mare este întru Împărăţia Cerului. Iar, cel ce nu voieşte să rabde chinurile, nevoile şi asupririle vieţii, acela mic este înaintea lui Dumnezeu.

Deci, spun iarăşi că cel ce vieţuieşte în credinţă şi în fapte bune primeşte cu bucurie chinurile, primejdiile şi toate asupririle, acela mare este înaintea lui Dumnezeu şi între oameni este întreg la minte şi între îngeri este slăvit.

Iar cei ce în viaţa de aici greşesc şi nici un fel de primejdii nu primesc, aceia de mai mare osândă se fac vinovaţi.

Iar cei ce, măcar de au şi greşit aici, dar rabdă nevoile, primindu-le cu pocăinţă, lăudând pe Dumnezeu şi rugându-se pentru cei ce le pricinuiesc lor nenorociri, aceia întocmai cu sfinţii îşi vor primi soarta.

Iar dacă cineva nu crede cuvântul acesta, să se gândească la nenorocirile lui Iov, la chinurile apostolilor şi, mai mult decât toţi, la suferinţele lui Pavel.

⇒ *Că Iov, când făcea milostenie şi vieţuia după plăcerea lui Dumnezeu, atunci mic era înaintea lui Dumnezeu, iar înaintea oamenilor era slăvit. Iar când a primit primejdiile, atunci s-a făcut mare înaintea lui Dumnezeu şi slăvit s-a făcut între toţi sfinţii.*

⇒ *Asemenea şi apostolii, când făceau minunile şi alte fapte bune, nu erau slăviţi. Dar când îndurau primejdii şi chinuri, atunci proslăviţi erau foarte.*

⇒ *Iar Pavel a răbdat primejdii şi nevoi mai mult decât toţi, drept aceea şi cununi a luat mai multe decât toţi, că şi este cel mai ales decât toţi. Ca pentru cel ales, toţi aleşii să dobândească mântuire, pe care unii au şi câştigat-o. Că precum aurul lămurit este prin foc, aşa şi sfinţii se lămuresc prin chinuri.*

Iar pe păcătoşi i-a slobozit Dumnezeu la răsfăţare, după a lor voie, că n-au voit hrana cea veşnică, ci de viaţa aceasta vremelnică s-au legat. Drept aceea, noi să ne legăm de cealaltă şi destule bunătăţi ne va da nouă Dumnezeu. Iar cei ce caută viaţa aceasta şi o iubesc pe ea, nu o vor primi pe cealaltă.

Întru această zi, cuvânt despre aşezarea, ca patriarh, a Sfântului Ioan Gură de Aur.

În vremea împărăţiei lui Arcadie, fiul lui Teodosie, murind Nectarie, patriarhul Constantinopolului, sfat a făcut împăratul cu toţi patriarhii, căutând cu sârguinţă un urmaş vrednic de scaunului patriarhiei Constantinopolului, în locul celui ce se mutase. Atunci s-au pornit toţi patriarhii de la scaunele lor la Constantinopol: Inochentie de la Roma, având cu sine un bărbat, vorbitor ales, pe care gândea să-l pună pe scaunul patriarhiei, Iuvenalie de la Efes, aducând pe sine pe un oarecare monah Alexandru, tâlcuitor de cărţi, Macarie de la Ierusalim, luându-şi pe Sisoie, arhidiacon cu rânduiala fiind, Teofil de la Alexandria, cu Isidor pustnicul, căruia îi făgăduia că-i va da scaunul Constantinopolului şi Flavian de la Antiohia, luând cu sine pe Ioan Gură de Aur, după porunca împăratului.

Deci, toţi patriarhii, fiind împreună cu împăratul în biserica Sfânta Sofia, în mijlocul tuturor strălucea Ioan ca soarele în loc întunecat; iar Teofil, multe ocărî aducea asupra lui Ioan, vrând să pună în loc la patriarhie pe Isidor, încât mai pe urmă a zis: "Chiar de vă veţi iscăli voi şi veţi sfinţi pe Ioan, până la sfârşit, el nu va fi vouă patriarh".

Iar ei, cercetând după canoane viaţa Sfântului Ioan, l-au descoperit ca pe un împodobit de Dumnezeu, plin de învăţătură, de Dumnezeu insuflată, şi de fapte minunate. Iar când şi-au pus peste dânsul mâinile, s-a făcut o minune, că tot altarul s-a umplut de văpaie. Şi, sfinţindu-l pe el, l-au aşezat în scaun în luna lui februarie, în 26 de zile. Şi ca un râu curgea învăţătura din gura lui.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor mucenici Gurie, Samona şi Aviv

Sfinţii Gurie şi Samona au fost cetăţeni de frunte ai Edessei. La vremea unei prigoane contra creştinilor, ei s-au refugiat în afara cetăţii şi au trăit în postiri aspre şi în rugăciune, sfătuindu-i pe creştinii care îi căutau să facă totul spre a nu se lepăda de Sfânta credinţă.

Ei însă la urmă au fost prinşi şi aduşi înaintea judecătorului, care i-a ameninţat cu moartea dacă nu se supun edictului imperial care poruncea închinarea la idoli.

Aceşti sfinţi mucenici ai lui Hristos au răspuns judecătorului aşa: „Noi vom pieri chiar de ne vom supune acestui edict şi chiar dacă tu nu ne vei mai ucide."

După torturi bestiale, ei au fost aruncaţi în temniţă, unde au zăcut în frig, acoperiţi de răni şi înfometaţi, din prima zi a lunii august şi până în a zecea a lunii noiembrie. Ei au fost apoi scoşi din temniţă şi torturaţi iar. Nevoind cu nici un chip să se lepede de Ortodoxie, ei au fost osândiţi la moarte şi decapitaţi la anul 322, sub domnia răului împărat Licinius.

După o oarecare vreme a luat mucenicia şi diaconul Aviv, care era din aceeaşi cetate. A fost torturat bestial şi el, săvârşindu-şi prin foc sfânta lui viaţă.

Maica lui a scos apoi din cenuşă trupul lui intact şi 1-a îngropat cu cinste în mormântul în care se aflau şi moaştele Sfinţilor mucenici Gurie şi Samona.

Începând prigoanele, creştinii au ridicat desupra mormântului acestor sfinţi o slăvită biserică, aşezând într-o singură raclă sfintele lor moaşte făcătoare de minuni.

Din minunile cele multe care s-au lucrat prin ele, vom povesti aici mai cu seamă una uimitoare: O cinstită femeie văduvă din Edessa avea o fiică foarte frumoasă pe care un oarecare soldat imperial, got de neam, o silea să i-o dea de soţie, jurându-se că se va purta bine cu ea odată ajunşi în ţara lui.

Femeia însă se temea pentru siguranţa vieţii fiicei ei în acea ţară îndepărtată şi nu prea dădea crezare cuvintelor gotului, care zicea că este bărbat liber, necăsătorit. De aceea ea 1-a obligat pe got să se jure la mormântul Sfinţilor trei mucenici Gurie, Samona şi Aviv că se va purta bine cu fiica ei, luându-i pe sfinţi chezaşi pentru făgăduinţa lui.

În realitate gotul mintea, căci în ţara lui, el avea femeie. De aceea, de îndată ajunşi acolo, el a făcut-o pe tânăra din Edessa sclava femeii lui. Aceasta însă a murit după puţini ani, iar gotul a îngropat-o şi pe tânără de vie în mormântul în care zăcea hoitul femeii lui.

Tânăra s-a rugat cu lacrimi amare Sfinţilor trei mucenici Gurie, Samona şi Aviv să o scape din moartea cumplită a acelei vieţi. Atunci în mormânt s-au arătat înaintea tinerei cei trei slăviţi mucenici, care în clipeala ochiului au dus-o din pământul goţilor, în cetatea Edessa, aşezând-o chiar în biserica lor.

Venind în zori creştinii la rugăciune au aflat-o pe tânără înăuntru, pe care o ştiau măritată în pământ străin, au ascultat istorisirea ei şi au slăvit pe Dumnezeu cel minunat întru Sfinţii Săi.

(95 Vezi istorisirea pe larg a acestei minuni în Vieţile Sfinţilor pe noiembrie (Editura Episcopiei Romanului şi Huşilor, 1993). Pe văduvă o chema Sofia, iar pe fiică, Eufimia. Eufimia a ajuns însărcinată în patria gotului şi născându-i-se pruncul, i-a fost omorât în faşă de femeia gotului, care o îndepărta mereu pe Eufimia la treburi grele, ca pe o sclavă. După puţini ani de la săvârşirea minunii mucenicilor, a fost iar nevoie de trupele imperiale la Edessa şi astfel ticălosul got s-a aflat iarăşi în casa Sofiei, căreia, sperjur fiind, i-a zis că Eufimia se află bine şi că au un fiu. El a fost atunci dat pe faţă înaintea poporului întregii cetăţi şi a celor mai înalte autorităţi seculare şi ecleziastice. El a fost fără milă condamnat la moarte de guvernatorul Edessei şi executat, în ciuda faptului că episcopul locului a cerut comutarea pedepsei. Minunea Sfinţilor mucenici Gurie, Samona şi Aviv s-a însemnat atunci cu de-amănuntul în cronica Bisericii.)

Arhimandritul Ioan Krestiankin - Luptaţi pentru familie și chemați-L în ajutor pe Însuși Dumnezeu!

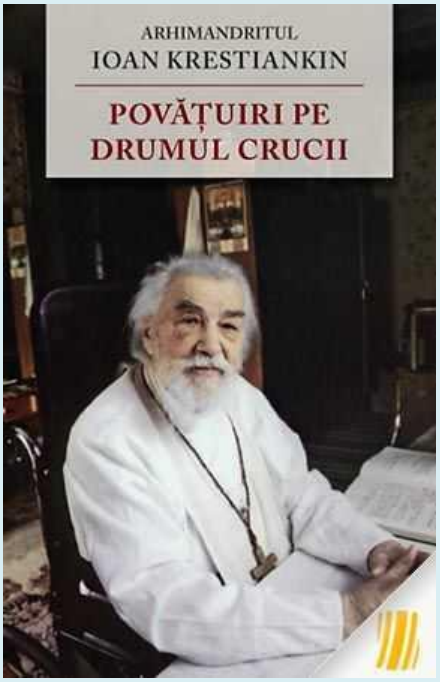

Trebuie să vă luptaţi pentru familie, căci aici nu este vorba numai de relaţiile dumneavoastră cu soţul, ci de viaţa afectată din fragedă tinereţe a copiilor dumneavoastră.

Primul lucru pe care trebuie să-l faceţi întotdeauna este rugăciunea pentru soţ şi să vă rugaţi Sfinţilor Gurie, Samon şi Aviva pentru păzirea familiei.

Al doilea, nu mai puţin important, este să vă uitaţi înlăuntrul inimii, să priviţi cu atenţie în sine pentru a descoperi dacă nu este oare și vina dumneavoastră că bărbatul pleacă din casă.

Rugăciunea mea vine numai în ajutorul rugăciunii dumneavoastră. Ţineţi minte că şi copiii repetă greşelile părinţilor lor!...

Fericirea omenească nu constă în altceva decât în unirea cu Dumnezeu prin împlinirea poruncilor Lui mântuitoare. Aşa că rezolvaţi din această poziţie problemele de importanţă vitală pentru dumneavoastră.

(Arhimandritul Ioan Krestiankin, Povăţuiri pe drumul Crucii, Editura de Suflet, Bucureşti, 2013, pp. 175-176)

Icoane

IC. XC.
С.МЕ. ГУРІЙ
С.МУ. САМОНА
С.МУ. АВИВЪ

Sfântul Samona

Sfântul Gurie

Sfântul Aviv

Sfântul Samona

© 2009 Иконописная мастерская «Изограф» http://isograf-palekh.ru

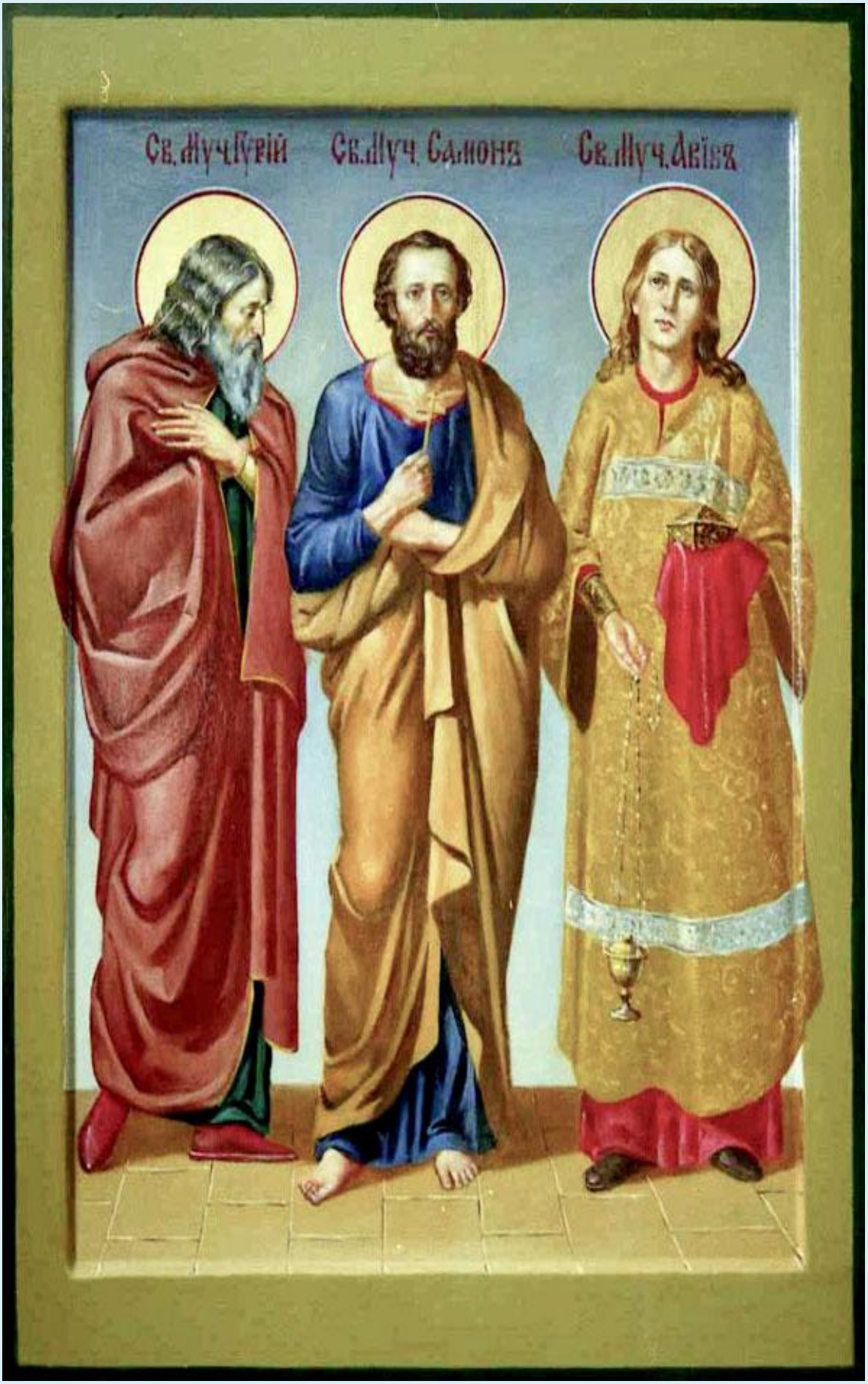
Св. Мч. Гурий
Св. Мч. Самон
Св. Мч. Авив

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΒΒΙΒΟΣ

Ο ΑΓ.
ΡΙ
ΑΣ
Ο ΑΓΙΟΣ ΑΒΒΑΚΟΣ
Ο ΑΓΙΟ
ΣΑ
ΜΩ
ΝΑΣ

Sf. Mc. Avv
Sf. Mc. Gurie
Sf. Mc. Samona
16 noiembrie

SF. MC. AVIV
SF. MC. GVRIE
SF. MC. SAMONA
15 noiembrie

DOXOLOGIA.ro
SFINȚII MUCENICI
SAMONA
MĂRTURISITORUL
CURIC
DIACONUL
AVIV

Troparul Sfinţilor Mucenici şi Mărturisitori Gurie, Samona şi Aviv, diaconul

15 Noiembrie - Glasul 5

Minunile sfinţilor Tăi mucenici zid nebiruit ne-ai dăruit nouă, Hristoase Dumnezeule. Pentru rugăciunile lor, sfaturile păgânilor le risipeşte, sceptrele împărăţiei le întăreşte, ca un Bun şi de oameni Iubitor.

Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici: Gurie, Samon şi Aviv!